

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Sólistka baletu NDM
a držitelka Ceny Thálie 2022

Natalia Adamska

Bez dortíku nebo sušenky by to nešlo

OPERA

Opery Viktora Ullmanna
v překladu Jaromíra Nohavici

ČINOHRA

Inscenace O líné babičce
pro děti od 6 do 106 let

MUZIKÁL

Květiny pro paní Harrisovou
opět na repertoáru

EXTRA

**MECENÁŠSKÝ KLUB
NÁRODNÍHO DIVADLA
MORAVSKOSLEZSKÉHO**

Staňte se členem
Mecenášského klubu

PREMIÉRY V ROCE 2023

OPERA TANEC NEVDĚČNIC & DIDO A AENEAS

● ROZBITÝ DŽBÁN & CÍSAŘ ATLANTIDY aneb

ODEPŘENÍ SMRTI ● TANNHÄUSER ● DALIBOR ●

TAJEMSTVÍ ● ČERTOVA STĚNA ČINOHRA O LÍNÉ

BABIČCE ● MARIE ANTOINETTA ● NORA ● MARNÁ

LÁSKY SNAHA ● HORNICKÉ VDOVY ● ZKOUŠKA

ORCHESTRU BALET HORA ● LABUTÍ JEZERO

MUZIKÁL SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK

Z FLEET STREET ● O ZAJÍČKOVÍ ZAPOMNÍČKOVÍ ●

OLIVER! ● INTERVIEW

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA

Vážení a milí přátelé, milí diváci,

toto již 60. číslo našeho časopisu otevírá první dva měsíce nového roku 2023. Nové v nich budou i čtyři premiéry. Tituly a jejich autoři, které jsme ještě u nás v Národním divadle moravskoslezském nehráli. Ve čtyřech premiérách, na kterých se podílejí tři naše soubory (opera, činohra a muzikál), zazní šest nových titulů od celkem pěti v našem divadle dosud neuvedených autorů. A hrát se bude celkem ve čtyřech různých prostorách. Pokud vám to připadá jako složitý početní úkol, řešení naleznete na následujících stránkách. Kdy? Co? Proč a kam? A já pevně věřím, že najdete dost důvodů, prostřednictvím divadla v naší společnosti, objevovat nové, dosud nepoznané pozoruhodné světy. A my děláme vše pro to, aby Vám v nich bylo s námi i nadále dobře. I v novém roce 2023.

Dvojku vystřídala trojka! Začíná rok 2023, třetí rok 20. let 21. století. Když jsem před třemi lety psal svůj úvodník pro lednové číslo našeho časopisu, pohrával jsem si s hravým optimismem s paralelou k letům dvacátým minulého století. Sladká léta dvacátá zdála se opět v naší dlouhotrvající hojnosti a nasycenosti samozřejmostí. Jsou tedy opět před námi! Ale již v polovině března nám naše plány zhatila covidová pandemie. Zkušenost překvapivá, nečekaná, paralyzující, klidně bychom si ji všichni rádi odpustili. Ale stalo se. Postupný návrat k normálu po době covidové začal zvolna a ne příliš jistě od poloviny roku 2021. A pak zcela nečekaně (ale vlastně se to dalo

čekat) 24. února 2022 agresivní Rusko brutálně napadlo nezávislou Ukrajinu. A v naší blízkosti dodnes probíhá válečný konflikt. Již 11. měsíc. Ta sladká léta dvacátá, zdá se, ve svém začátku nějak podivně zhořkla. Avšak neztrácejme naději!

V grafice našeho letošního divadelního novoročního přání vychází číslo tři ze srdce! A s láskou přichází víra i naděje. Ve hře Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra *Jonáš a tingl-tangl*, kterou nově uvádíme v Divadle „12“, v jednom monologu kabaretiér Jonáš říká: „*Jsem rád, že mi křestní jméno zůstalo. Je poučné. Jonáš byl prorok, a jak praví Bible, spolkla ho ryba. Tři dny jí ležel v žaludku; jestli nepřeháněl! Tři dny to rybě trvalo, než přišla na to, že Jonáš není strava, nýbrž pasažér. Dovedete si představit beznadějnější situaci? A přece to nakonec dobře dopadlo. A proto: Když vás někdy spolkne ryba nebo tak, vzpomeňte si na Jonáše a neztrácejte naději. Protože když ji ztratíte a někdo ji najde, určitě vám ji nevrátí, protože bude rád, že ji má sám.*“

Lepší slova na závěr bych nevymyslel. Děkuji moc, pane Suchý!

A za sebe Vám přeji dobrý, láskyplný, tvořivý a zdravý rok 2023. A těším se na Vás v našich divadlech! A doufám, že zde zažijete s otevřenými očima, myslí i srdcem radost, krásu, víru, naději i lásku! A tolik potřebnou, očistnou, povzbuzující a posilující katarzi!

V úctě srdečně

Jiří Nekvasil

pf 2023

OPERA	5
ČINOHRA	13
BALET	23
MUZIKÁL	31
EXTRA	44
ATELIÉR	46
PROGRAM	52

PREMIÉRY

LEDEN – ÚNOR 2023

ČINOHRA

Alena Kastnerová

O LÍNÉ BABIČCE

Premiéra 22. ledna 2023 v Divadle „12“

MUZIKÁL

Stephen Sondheim – Hugh Wheeler

SWEENEY TODD:

ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK

Z FLEET STREET

Premiéra 2. února 2023

v Divadle Jiřího Myrona

OPERA

Claudio Monteverdi

TANEC NEVDĚČNIC

(Il ballo delle ingrate)

&

Henry Purcell

DIDO A AENEAS

(Dido and Aeneas)

Premiéra 9. února 2023 v Divadle „12“

a ve slavnostním sále DJM

OPERA

Viktor Ullmann

ROZBITÝ DŽBÁN

(Der zerbrochene Krug)

&

CÍSAŘ ATLANTIDY

aneb Odepření smrti

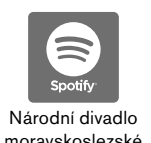
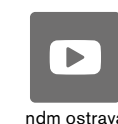
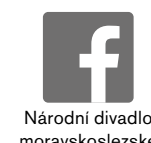
(Der Kaiser von Atlantis

oder Die Tod-Verweigerung)

Premiéra 16. února

v Divadle Antonína Dvořáka

Bud'te s námi i ve virtuálním světě...

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úrovní se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka bylo postaveno v novobaročném stylu vídeňským architektem Alexandrem Grafem. Městské divadlo bylo slavnostně otevřeno 28. září 1907 a do roku 1919 se v něm hrálo výhradně německy. Od roku 1919 bylo stálou scénou Národního divadla moravsko-slezského. Během války divadlo zasáhlo bombardování a byla nutná jeho rekonstrukce. Po ní budova vystřídala označení Zemské divadlo, Velké divadlo a od roku 1948 Divadlo Zdeňka Nejedlého. V 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu divadla, novobaroční prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí. Název Divadlo Antonína Dvořáka nese od roku 1990. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště pojme 513 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona bylo původně Národním domem, jehož stavba byla zahájena v roce 1892 podle návrhu architekta Josefa Srba v novorenesančním slohu. Slavnostní otevření se uskutečnilo 16. a 17. června 1894. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české profesionální divadlo, v roce 1919 se stal Národní dům druhou scénou Národního divadla moravsko-slezského. Národní dům sloužil ale převážně ke společenským účelům, od roku 1925 zde sídlilo kino Kosmos. Od roku 1954 nese budova jméno Divadlo Jiřího Myrona. V prosinci roku 1976 došlo k požáru, který budovu prakticky zničil. Po rekonstrukci a dostavbě bylo divadlo opět otevřeno v roce 1986. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikál, účinkuje zde také činoherní a baletní soubor a hlediště pojme 623 diváků.

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záložna. Divadlo tvoří dva prostory – mimo hlediště a sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie je architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM a další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů. Na programu jsou také talkshow nebo komorní hudební vystoupení.

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ
příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Ředitel: Jiří Nekvasil
Správní ředitel: Vítězslav Raszka
Hudební ředitel opery: Marek Šedivý
Šéf činohry: Vojtěch Štěpánek
Šéfka baletu: Lenka Dřímlová
Šéfka muzikálu: Gabriela Petráková
Šéf výpravy, scénograf: David Bazika
Šéfka marketingu a obchodu: Markéta Chlebová
Umělecko-provozní šéfka: Kateřina Svobodová
Manažerka mimořádných projektů: Petra Pífková
Adresa redakce: Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
Odpovědná redaktorka: Lenka Schreiberová

Autoři textů: Juraj Bajús, Tereza Cigánková, Lenka Dřímlová, Pavel Gejguš, Daniela Jirmanová, Martin Mikolášek, Jiří Nekvasil, Hana Nováková, Tomáš Novotný, Karolína Pečenková, Tereza Strmisková, Kateřina Svobodová, Šárka Swiderová, Alice Taussiková, Norbert Závodský
Program a repertoár: Milena Sladká
Technická spolupráce: Hana Marušáková
Grafická úprava: Václav Melecký
Redakční uzávěrka: 14. listopadu 2022
Vychází: 20. prosince 2022
Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské
Tisk: CZECH NEWS CENTER, a. s., CZECH PRINT CENTER tiskárna Ostrava ISSN 2533-705X

Máte zájem inzerovat v časopise NDM? Kontaktujte paní **Andreu Pánkovou**, andrea.pankova@ndm.cz, tel: 731 498 581

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2022/2023

Bedřich Smetana (1824–1884)
PRODANÁ NEVĚSTA
Komická zpěvohra z roku 1866
v definitivní verzi o třech jednáních z roku 1870
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 15. a 17. prosince 2022 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky
V koprodukcí se Slovinským národním divadlem opery a baletu Lublaň

Viktor Ullmann (1898–1944)
ROZBITÝ DŽBÁN
(Der zerbrochene Krug)
Jednoaktová opera z roku 1942
&
CÍSAŘ ATLANTIDY aneb Odepření smrti (Der Kaiser von Atlantis oder Die Tod-Verweigerung)
Jednoaktová opera z roku 1944
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Režie: Rocco
Premiéry 16. a 18. února 2023 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém přebásnění Jaromíra Nohavici s českými a anglickými titulky

Richard Wagner (1813–1883)
TANNHÄUSER
(Tannhäuser und der Sängerkrieg auf Wartburg)
Velká romantická opera o třech dějstvích z roku 1845
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 27. a 29. dubna 2023 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v německém originále s českými a anglickými titulky

Claudio Monteverdi (1567–1643)
TANEC NEVDĚČNIC
(Il ballo delle ingrate)
Opera-balet z roku 1608
&
Henry Purcell (1659–1695)
DIDO A AENEAS (Dido and Aeneas)
Opera o prologu a třech dějstvích z roku 1688
Hudební nastudování: Jiří Habart
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 9. a 10. února 2023 v Divadle „12“ a ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona
Uvádíme v italském a anglickém originále

Bedřich Smetana (1824–1884)
DALIBOR
Opera o třech jednáních z roku 1867
Hudební nastudování: Robert Jindra
Režie: Martin Otava
Premiéry 22. a 24. června 2023 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky
V koprodukcí s Divadlem J. K. Tyla v Plzni

Opera NDM je na Facebooku:
Opera Národního divadla moravskoslezského

PRODANÁ NEVĚSTA – závěrečná scéna
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (LEDEN – ÚNOR 2023)

Jules Massenet
MANON

Hudební nastudování: Bruno Ferrandis
Dirigent: Bruno Ferrandis / Jiří Habart
Režie: Jiří Nekvasil
12. 1. (18.30), 7. 2. (18.30)

Bedřich Smetana
PRODANÁ NEVĚSTA

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
**13. 1. (18.30), 19. 1. (18.30),
21. 2. (18.30)**

Bedřich Smetana
HUBIČKA

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
14. 1. (18.30), 5. 2. (15.00)

Maurice Ravel
DÍTĚ A KOUZLA
(*L'Enfant et les Sortilèges*)

Hudební nastudování: Paolo Gatto
Klavírní doprovod: Michal Bárta,
Martin Pančocha
Režie: Juraj Čiernik
**15. 1. (16.00), 2. 2. (19.00),
19. 2. (16.00)**

Giuseppe Verdi
NABUCCO

Replika inscenace prvního ostravského
nastudování z roku 1968 (režie: Miloslav
Nekvasil, scéna: Vladimír Šrámek)
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický
Režie: Jiří Nekvasil
18. 1. (18.30), 25. 2. (18.30)

Antonín Dvořák
RUSALKA

Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker / Adam
Sedlický
Režie: Radovan Lipus
21. 1. (18.30)

Bedřich Smetana
DVĚ VDOVY

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Rocc
22. 1. (15.00), 3. 2. (18.30)

Jaroslav Křička
**BILY PÁN aneb Těžko se
dnes duchům straší**

Hudební nastudování: David Švec
Dirigent: Jiří Habart / David Švec
Režie: Ondřej Havelka
25. 1. (18.30), 8. 2. (18.30)

Giacomo Puccini
TOSCA

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
28. 1. (18.30)

Claudio Monteverdi
TANEC NEVDĚCNIC
(*Il ballo delle ingrate*)

&
Henry Purcell
DIDO A AENEAS (Dido and Aeneas)

Hudební nastudování: Jiří Habart
Dirigent: Jiří Habart
Režie: Jiří Nekvasil
**9. 2. (19.00) – premiéra,
10. 2. (19.00) – druhá premiéra,
15. 2. (19.00), 22. 2. (19.00)**

Viktor Ullmann
ROZBITÝ DŽBÁN
(*Der zerbrochene Krug*)

&
CÍSAŘ ATLANTIDY
aneb Odepření smrti
(*Der Kaiser von Atlantis oder
Die Tod-Verweigerung*)

Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker / Maroš Potokár
Režie: Rocc
**16. 2. (18.30) – premiéra,
18. 2. (18.30) – druhá premiéra,
23. 2. (18.30)**

Půl hodiny
před každým operním
představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyeru 1. balkónu
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Vážení a milí čtenáři,

v době, kdy pší tento úvodník, jsme plně
ponořeni do příprav nové inscenace
Prodané nevěsty. Moc si přeji, aby se
vydařila, bavila Vás a udržela se tak
na repertoáru operního souboru co
nejdéle! Máme za sebou velmi úspěšné
hostování ve Státní opeře v Praze, kde
jsme zahráli v rámci cyklu Musica non
grata jedno představení *Zásnub ve snu*
Hanse Krásky. Na tomto místě bych

chtěl velmi poděkovat celému souboru
opery za vynikající výkon, který nadchnul
publikum, baletu, produkčním, technice,
nerad bych na někoho zapomněl, tedy
všem, kteří se na této výjimečné události
podíleli!

V únoru nás čeká premiéra dvou
pozoruhodných oper Viktora Ullmanna
Rozbitý džbán a *Císař Atlantidy*. Velmi
se na tento projekt těším, a to z mnoha
důvodů: Ullmann měl fantastickou
hudební invenci, obě opery jsou značně
kontrastní: vtipný a vitální *Rozbitý džbán*
oproti *Císaři*, kterého již skladatel psal
v koncentračním táboře jako alegorii
na Hitlera (mimořadně toto dílo patří
k nejčastěji uváděným českým operám
v zahraničí). Režie se ujme slovinský
umělec Rocc, který přichází s velmi
zajímavou koncepcí. Hudební nastudování
má na starosti Jakub Klecker.

V únoru budeme velmi pilní, protože
připravíme ještě jeden „dvojvečer“, a to
dvě barokní opery Claudia Monteverdiho

a Henryho Purcella. Jedná se o další
projekt spolupráce NDM a Ostravské
univerzity s názvem Operní akademie
Ostrava. Večer bude probíhat v budově
Divadla Jiřího Myrona, přesněji
v Divadle „12“ a ve slavnostním sále.
Hudební nastudování se ujme Jiří
Habart a režie Jiří Nekvasil. Na projektu
se také významně podílí Operní studio
NDM pod vedením Lenky Živocké.
Udělte si výlet do úžasného světa
barokní opery!

Přeji mnoho zdraví, spoustu krásných
zážitků v našem divadle a jen to nejlepší
v novém roce!

Váš

Marek Šedivý

Marek Šedivý

PŘEDSTAVUJEME

TŘI DEBUTY – dvakrát Mařenka a jednou Kecal

Veronika Rovná (Mařenka)
Foto Martin Popelář

Jedním z důležitých přínosů *Smetanovského
operního cyklu Ostrava 2024* je vytváření
prostoru pro růst nové generace interpretů
smetanovských rolí. Přestože *Prodaná
nevěsta* žádným zjevným nedostatkem
interpretů netrpí, naše nová inscenace
přináší hned tři debuty v rolích, a to dvě
Mařenky *Soňu Godarskou* a *Veroniku
Rovnou* a Kecala v podání *Františka
Zahradníčka*.

*Soňo, ve Dvou vdovách jste na konci
minulé sezóny ztvárnila Karolinu
a zanedlouho se na jeviště postavíte
jako Mařenka. Je vám některá ze
slavných dam bližší?*

Soňa: Dámy jsou skutečně každá jiná
a dávají mi zabrat (*smích*). Ani jednu
neberu jako výzvu, ale spíš jako cestu
učení se, jak pojmout pro mě docela
náročnou českou hudební literaturu.
Karolina je explozí života. Jednu kapitolu
uzavřela a teď si užívá každý den. Zajisté
má v koutku duše i smutek, avšak vůbec
to nedává najevo a energicky jde dál.
Mařenka je křehké děvče, jehož charakter
se během celé opery vyvíjí neuvěřitelným
způsobem. Pokaždé, když se objevím
na scéně, přicházím v jiném rozpoložení
a s jinými myšlenkami. Z děvčete věřícího
v čistou a upřímnou lásku je ke konci
opery dospělá zraněná žena, která
se přesvědčí o tom, jak láska dokáže
bolet a jak těžké je unést bol ze ztráty
vysněného života s Jeníkem, který ji
„zradil“. Právě tento přerod od mladičké
jásavé Mařenky po zklamanou ženu je
nelehké uchopit po pěvecké stránce.
Věřím, že Mařence dám tvář, která se
bude divákům líbit, a její emoce bude se
mnou publikum prožívat během celého
představení.

*Potká se Vendulka s Anežkou
a Mařenkou. O čem si spolu povídají
a která u vás vítězí, Veroniko?*

Veronika: Samozřejmě, že o mužích. Věčné
to téma! Ale jediná Mařenka v hospůdce
u piva (Anežka samozřejmě pije pravé
beaujolais) třískne do stolu se slovy: „*Holky,
co s téma chlapama uděláme?*“ Nemám
vítězku a ani nechci (*úsměv*)! Mám ráda
všechny! S každou prožívám její trápení,
radosti a naděje. Vendulku mám ráda pro
její ryzí srdce, víru a upřímnost, Anežku
pro její zásadovost a přerod na jevišti
a Mařenku pro její neobjektivnost, otevřenost
a temperament. Všechny jsou částečně Já
a do všech se i mé Já částečně vtiskává. Je
to radost!

*Mařenka je jednou z nejzásadnějších
sopránových rolí českého operního*

František Zahradníček (Kecal),
Soňa Godarská (Mařenka)
Foto Martin Popelář

*repertoáru. Je pro vás splněným
snem? Jak jste ji vnímala doted' a jak
váš pohled na ni pozměnila práce
na nastudování?*

Soňa: Přiznám se, že o Mařence jsem
ještě nesnila. Zatím se sama vidím spíš
v belcantových rolích a nabídka Marka
Šedivého k nastudování postavy mě
tedy celkem překvapila. Jsem však za ni
nesmírně vděčná. Paradoxně mě zaskočilo,
jak mi Mařenka sedí, i když vím, že vokálně
se v ní budu ještě dlouho vyvíjet a přinášet
do jejího ztvárnění neustále něco nového.
Kromě recitativů je velmi zpěvná a její
árie jsou pro mne balzámem pro hlas
i duši. Hodně inspirace nacházím také
v nahrávkách a nejbližší mi je Mařenka paní
Beňákové.

Veronika: Ano, je mým splněným snem.
Vedle Rusalky a Violetty Valéry byla mým
dalším přáním. Vnímala jsem ji stejně před
nastudováním a vnímám ji tak stále. České
děvče, milé a usměvavé. Děvče, které se
nebojí, hluboce miluje a pere se za své
šťstí.

*Františku, během tří sezón jste
na našem jevišti nastudoval tři zásadní
basové role smetanovského repertoáru.
Kdo z trojice Otec Paloucký, Mumlal
a Kecal se vám zpívá nejlíp a kdo
z nich vám je nejbližší po „filozofické“
stránce?*

František: Všechny tři role mají svá obtížná
místa. Kecal je nejtěžší, co se hlasového
rozsahu týče, s Mumlalem je to podobná
role v tom, že jsou oba přítomni na jevišti
velmi často. Paloucký je ve srovnání s nimi
rolí menší. Která role se mi zpívá nejlépe,
tak na to odpovím později, až si i Kecala
trochu víc „ozpívám“ (*úsměv*). A která je mi
nejbližší charakterem? Mumlal je trochu
příhloupý moralista a despota, Kecal zase
dnešním slovníkem lobbista, takže určitě
řeknu, že Paloucký. Už pro to, že mám také
dceru na vdávání a dovedu se vcítit do jeho
obav.

*Kromě vaší domácí scény Národního
divadla jste častým hostem vícera
operních domů v republice; kde se
cítíte nejlíp a proč právě v Ostravě?*

František: Jak jste to věděl (*úsměv*)?
Vážím si každého upřímného a smysluplného
pozdání, ale tady v Ostravě cítím (a myslím
si, že nejen já) kromě milé atmosféry
a naprosté profesionality i vstřícnost
v podobě dlouhodobého plánování či
ostatního servisu, který nám zlehčuje to
daleké dojíždění. Ale na druhou stranu, když
se nad tím zamyslím, tak to má i tu výhodu,
že se po představení hned nerozejdeme, ale
máme čas si s kolegy sednout a popovídat
si třeba se sklenkou něčeho dobrého. (jb)

JEDEN BAROKNÍ OPERNÍ VEČER

– dvě opery – dva prostory

Návrh scény k opeře TANEC NEVDĚČNIC

Claudio Monteverdi (1567–1643)
TANEC NEVDĚČNIC
(Il ballo delle ingrate)
Opera-balet z roku 1608

&
Henry Purcell (1659–1695)
DIDO A AENEAS
(Dido and Aeneas)
Opera o prologu a třech dějstvích z roku 1688

Hudební nastudování a dirigent

Jiří Habart

Režie
Scéna

Jiří Nekvasil
David Bazika

Kostýmy
Sbormistryně
Choreografie
Dramaturgie

Hana Knotková
Lenka Živocká
Lukas Zuschlag
Juraj Bajús

Libreto *Tance nevděčnic* Ottavio Rinuccini
(1562–1621)

Osoby a obsazení:

Karolína Levková / **Kristýna Melicharová**
/ **Markéta Schaffartzik** (Amor), **Hana**
Mikulková / **Dominika Škrabalová** /
Barbora Vašková (Venuše), **Pavel Divín** /
Josef Kovačič (Pluto), **Eva Dřizgová-**
Jirušová / **Klára Hlůšková** (Nevděčnice)

Libreto *Didony a Aenea* Nahum Tate
(1652–1715) podle vlastní tragédie
Brutus z Alby aneb Zakletí milenci
z roku 1678 inspirované čtvrtou knihou
eposu *Aeneis* Publia Vergilia Marona
(70 př. n. l. – 19 př. n. l.)

Osoby a obsazení:

Karolína Levková / **Dominika**
Škrabalová (Dido), **Robin Červinek** /
Eduard Kácal / **Aleš Pirnos** (Aeneas),
Magdaléna Rovenská / **Markéta**
Schaffartzik / **Nela Skarková** (Belinda),
Eva Dřizgová-Jirušová / **Klára Hlůšková**
(První čarodějka / Druhá žena), **Veronika**

Návrhy kostýmů k opeře TANEC NEVDĚČNIC

Návrhy kostýmů k opeře DIDO A AENEAS

Andrašková / **Hana Mikulková** /
Barbora Vašková (Druhá čarodějka /
Duch), **Josef Kovačič** / **Monika Švandová**
(Čaroděj) a další

Dále účinkují studenti FU OU, členové
orchestru opery NDM, členové baletu NDM,
Operní studio NDM a externisté

Uvádíme v italském a anglickém originále

Inscenace je realizována
v rámci Operní akademie
Ostrava (OAO), společného
projektu opery Národního
divadla moravskoslezského
a Fakulty umění Ostravské univerzity

Premiéry 9. a 10. února 2023 v 19 hodin
v Divadle „12“ a ve slavnostním sále DJM

Reprízy 15. 2. (19.00) a 22. 2. (19.00)
v Divadle „12“ a ve slavnostním sále DJM

Když měla kompozice, která v tomto večeru
zazní jako první, opera-balet *Tanec nevdě-*
čnic od Claudia Monteverdiho v roce 1608
v Mantově svou světovou premiéru, měla
opera jako žánr pouhých 10 (!) let. Za da-
tům jejího zrodu se považuje 26. prosinec
roku 1598. Místo narození – Florencie.
Tehdy zde zazněla poprvé *Daŕne* skladatele
Jacopa Periho (1561–1633). Na světě bylo
první dílo považované za operu.

A jen tak na okraj: Víte, že opera vznikla
vlastně tak trochu omylem?! A zní to
trochu jako bonmot: skupina florentských
intelektuálů se snažila rekonstruovat
antické drama a vyšla jim z toho opera.
Jako vrchol renesančních snah vzniká ryze
barokní hudebně dramatický útvar, jehož
popularita rychle roste, ovládne nejen
Itálii, ale následně i Evropu. Vždyť druhá
opera tohoto večera vzniká o osmdesát let
později až v daleké Velké Británii. Zároveň
jde o první anglickou operu. Operu *Dido*
a Aeneas Henryho Purcella z roku 1688.
To bylo opeře právě devadesát let!

Nová komorní inscenace operního
souboru je zároveň již čtvrtou produkcí

Operní akademie Ostrava, společného
projektu Fakulty umění Ostravské univerzity
a Národního divadla moravskoslezského.
Celková podoba tohoto projektu
je průsečíkem několika paralelních
dramaturgických snah, které se zde,
věřím, šťastně potkaly. Konstatuji směle
na začátku zkoušení.

Tyto ze začátku separátní záměry zněly:

- Najít vhodný titul pro další projekt
Operní akademie Ostrava!
- Rozšířit současnou dramaturgii
operního souboru i směrem k barokní
opeře!
- Oživit poprvé originální divadelní
inscenací slavnostní sál v Divadle
Jiřího Myrona!

Hlavní inspirací, od které se vše odvinulo
a nakonec se pro nás vše krásně spojilo,
byla výzva najít zajímavý titul, ve kterém
by se dobře uplatnila skvělá sestava
nejstarších dívek z Operního studia
Národního divadla moravskoslezského,
které pracuje pod vedením paní Lenky
Živocké již od roku 1994. Zejména při
spolupráci na podzim roku 2021 při
ostravském nastudování projektu brněnské
Hausoper *Věčná slečna bleďá* se osm
dívek z operního studia suverénně ujalo
herecky i pěvecky hudebně náročného
partu jakýchsi komentátorů. A bylo by
škoda tohoto potenciálu nevyužít pro další
počin.

Operu *Dido a Aeneas* jsem poznal před
více než třiceti lety a doslova jsem si ji
zamiloval. Hudební jazyk Henryho Purcella je
naprosto jedinečný, je to naprosto originální
hudba neskutečné krásy. Vše pak spolu
s osudem směřuje k podmanivé závěrečné
árii, v níž se hlavní hrdinka Dido se smutkem
a nářkem loučí se životem. Sbor je zde
po celou dobu výrazným spoluhráčem,
komentátorem; tvoří prostředí přátelské,
přející dvořanstvo okolo královny Didony,
i temné síly ve službách zákeřného Čaroděje.
Tato opera navíc vznikla původně pro dívčí
lyceum v londýnské čtvrti Chelsea. Takže
dívk (a přidají se k nim i chlapci) z Operního
studia NDM jsou zcela na místě. Sólové

party jsou dobrou školou a příležitostí pro
mladé adepty pěveckého umění a výzvou pro
mladé profesionály (jde tedy o vhodný titul
pro Operní akademii Ostrava). Slavnostní
sál skýtá svým prostorem dostatek místa
pro sólisty, malý sbor a orchestr a díky
arénovému uspořádání hlediště umožní
divákům, kteří obklopují hrací prostor ze čtyř
stran, dostat se téměř do centra dění, zažít
operu doslova na dotek.

Tento operní večer však zahájíme nejprve
v Divadle „12“, kde v Monteverdiho *Tanci*
nevděčnic navštívíme spolu s bohyní Venuší
a jejím synem Amorem předsíní podsvětí.
Jeho vládce jim na jejich prosby předvede
ženy, které na světě odpíraly mužům lásku.
Pro varování jejich následnic.

Poslední lásku, zradu a tragický konec
královny a zakladatelky bájného Kartága
pak po přestávce společně prožijeme
o patro výše, ve slavnostním sále.

Divadlo „12“ je vlastně prostorem svým
rozměrem blízkým i malým zámeckým
divadlům. A slavnostní sál je taky prostor
podobný těm v rozličných palácích, kde
zněla opera ve svých začátcích velmi často.
A teď se před vámi otevírá výzva zažít operu
trochu jinak! Stačí jen přijít, otevřít oči, uši
a duši a nechat se obklopit a pohltit tou
krásou!

(jn)

Slovníček postav:

Amor (Erós) – antický bůh lásky
a láska sama, syn boha války Marta
(Area) a bohyně Venuše (Afrodity)

Venuše (Afrodita) – antická bohyně
lásky, sexuality, plodnosti a krásy

Pluto – antický bůh podsvětí
vládnoucí nad posmrtným životem

Dídó – bájná zakladatelka a první
královna Kartága

Aeneas – bájeslovný zakladatel
římského národa pocházející
z rodu trójských vládařů; příběh
jeho dlouholetého putování
a dobrodružných příhod popsal
Vergilius ve své *Aeneidě*

Viktor Ullmann (1898–1944)

ROZBITÝ DŽBÁN (Der zerbrochene Krug) & CÍSAŘ ATLANTIDY aneb Odepření smrti (Der Kaiser von Atlantis oder Die Tod-Verweigerung)

Dvě jednoaktové opery z let 1942 & 1944

 Opéry
terezínských
skladatelů

Libreto *Rozbitého džbánu* Viktor Ullmann
podle stejnojmenné komedie Heinricha von
Kleista (1777–1811) z roku 1806
Libreto *Císaře Atlantidy* Viktor Ullmann

Hudební nastudování
Dirigent

Jakub Klecker
Jakub Klecker
/ Maroš Potokár

Režie a scéna

Rocc

Kostýmy

Belinda Radulović

Pohybová spolupráce

Anna Knollová

Dramaturgie

Juraj Bajús

Český překlad

Jaromír Nohavica

Osoby a obsazení:

Martin Bárta / **Boris Prýgl** (Walter & Císař
Overall), **Martin Gurbal** / **Miloš Horák**
(Adam & Smrt), **Jorge Garza** / **Martin**
Gyimesi (Licht & Harlekýn), **Anna Nitrová**
/ Michaela Zajmi (Paní Marta Rullová &
Bubeník), **Markéta Kloudová** / **Doubravka**
Součková (Eva & Bubikopf), **Erik Ondruš**
/ Roman Vikovič (Vít Tümpel & Tlampač)
Luciano Mastro / **Josef Moravec**
(Ruprecht & Voják) a další

Dále účinkuje orchestr opery NDM – koncertní
mistři **Vladimír Liberda** a **Jan Šošola**

Uvádíme v českém přebásnění s českými
a anglickými titulky

Inscenace bude nastudována v rámci
dramaturgického cyklu **Opéry terezínských**
skladatelů

Premiéry 16. a 18. února 2023
v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Repríza 23. 2. (18.30) v Divadle Antonína
Dvořáka

Návrhy kostýmů Belindy Radulović

JAROMÍR NOHAVICA

Operu jsem poslouchal snad odjakživa

Zeptali jsme se autora překladu **Jaromíra Nohavici** na jeho vztah k opeře i k těšínskému rodákovi Viktoru Ullmannovi.

Kdybyste se narodil před sto léty v Těšíně, jak o tom zpíváte v písničce Těšínská na vašem albu Divné století z roku 1996, mohl byste se znát s Ullmannovic Viktorem. Znal jste toto jméno už předtím, než jsme vám nabídli překlad jeho dvou jednoaktovek?

Ne, neznal. O to větší radost mám z toho, že za mnou pan ředitel Nekvasil přišel v létě 2019 s nabídkou, abych opery Viktora Ullmanna přeložil. Neváhal jsem.

Jak k vám tyto opery promluvíly a čím Vás zaujaly?

Nádherná, nečekaně hluboká hudba. Taková, s níž se člověk setkává málokdy. Navíc to bylo pro mne vykročení z mých probádaných operních krajů do zcela nových končin. Nemluvě o okolnostech vzniku oper. Ty jsou nakonec jakoby skryty v oné hudbě. Viktor Ullmann psal své jednoaktovky a černá kosatá nad ním kývala kosou.

Přesto však nejde o tragédie, nebo ano?

O to větší obdiv mám k Viktoru Ullmannovi. Že to tragédie nejsou.

Přestože opera NDM uvedla již čtyři opery ve vašich českých přebásněních, předpokládám, že mnozí posluchači a příznivci Jarka Nohavici o vaší lásce k opeře neví. Kde, kdy a jak se vlastně zrodila?

Těch oper bylo dokonce pět. Začínal jsem v roce 1996 Marschnerovým *Vampýrem*. Všechno to bylo způsobeno mým setkáním se skvělým Ludkem Golatem, tehdejší šéfem ostravské opery. Já sám jsem operu poslouchal snad odjakživa. Zažíval krásné večery, kdy jsem z černých vinylových desek poslouchal své Mozarty a listoval přitom krásnými librety, později i partiturami. Pro

mne to bylo dobrodružství. Muzika z jiného světa.

A vzpomínáte si i na své úplně první setkání s operou?

Vzpomínám si na svou první operu naživo. To jsme byli povinně se školou na Smetanově *Hubičce* a já se ocitl na sedadle vedle své tajné lásky. A celou krásnou *Hubičku* jsem prožil tak, že jsem se odvažoval dotknout se její ruky.

A odvážil?

Ne. A taková je pro mne *Hubička* dodnes. Ale Smetana za to nemůže.

Mozartovy opery Così fan tutte, Potrestaný prostopášník aneb Don Giovanni, Figarova svatba a Rossiniho Lazebník sevillský, to jsou všechno dobře známé klasiky, avšak Ullmann byl člověkem 20. století. To je zcela jiná estetika hudby i textu. Ovlivnilo to nějak vaši práci? Postavila vás tato díla před nějaké nové řemeslné výzvy?

Ano. O to více jsem rád, že jsem si mohl tyhle opery přeložit. Vše předtím byly řekl bych opery „písňového“ typu, zpěvné árie, rýmované songy. Tady jsem byl postaven na tvrdou zem civilní řeči, která je zpívána, a nejde jen o nějaké recitativy doprovázené

cembalem, které vyplňují čas, než se zpěváci přelíčí. Zpíváný život. Mluva v tónech.

Dočetl jsem se, že u překladu Lazebníka vám byl inspirací mimo jiné i polský rap. Našel jste podobně překvapivou vnější inspiraci i tentokrát?

Abych vysvětlil ty rapery (*úsměv*): Oni jsou totiž nuceni zpívat nebo rapovat v obrovsky rychlých tempech. Italština u Rossiniho – plno samohlásek, půl bídy. Ale jak si s tím poradit v češtině? Poláci mi ukázali, že to jde. Jen musíš hledat. Zkus si říct rychle: „železný stroj.“ A teď: „lokomotiva.“ Je to prostě věc stavby slov.

Při tomhle překládání jsem se zase dost potrápil se správnou odpovídající melodií řeči. Poslechněte si Němce, který mluví, a pak Čecha, který říká totéž. A slyšíte ten rozdíl. Hudebně ta linka vede jinudy.

Máte už v plánu, nebo v uchu další operu, které by to slušelo v češtině?

Jen tak pro sebe a pro přátele si už nějaký čas překládám Mozartovu *Kouzelnou flétnu*. No, překládám. Spíše otextovávám Mozartovu hudbu. Takže například Papagenova árie z prvního dějství se stala árií průvodčího, který vyhazuje neplatíče z tramvaje. Myslí, že by se to Wolfgangovi líbilo. Ale zahrál bych mu to na Stodolní.

Napadají mě dvě otázky. Črtá se vám za tou Kouzelnou flétnou i celistvý příběh nebo spíše jakási sbírka „ariózních povídek“? A myslíte, že by Amadeus měl platnou jízdenku?

Bude-li to příběh, vyplyne sám z jednotlivých árií. Co vím, je, že děj se bude odehrávat v Ostravě. A Wolfig platnou jízdenku mít nebude. Co vím o jeho životě, ten by jezdil ze Stodolní taxíkem. I s celou partou kumpánů.

Milý Jarku, srdečně děkujeme za rozhovor a těšíme se na všechna vaše další operní dobrodružství! (jb)

Jaromír Nohavica spolu s režisérem Ondřejem Havelkou při děkovačce LAZEBNÍKA SEVILLSKÉHO!!! (2017)
Foto Martin Popelář

TANNHÄUSER opět na scéně NDM

Dříve než v roce 2024 oslavíme 200. výročí narození Bedřicha Smetany a připomeneme si 140. výročí jeho úmrtí, čeká na milovníky opery v roce 2023 další zásadní jubileum. Dne 22. května oslavíme 210. výročí narození jednoho z nejvýznamnějších tvůrců a reformátorů opery – **Richarda Wagnera**. Jelikož se shodou okolností začátek i konec jeho života setkal v roku končícím stejnou číslicí – stejně jako u Smetany –

Zůstávám světu dlužen svého Tannhäusera.

Richard Wagner

připomeneme si 13. února také 140 let od skladatelova úmrtí. Bezespornu není lepší způsob, jak oslavit život umělce, než prostřednictvím realizace jeho vlastní tvorby, a tak jsme se i my rozhodli pro uvedení jednoho z mistrových zásadních opusů.

Tannhäuser je velkou romantickou operou, jejíž světová premiéra se uskutečnila v roce 1845, avšak skladatel se v průběhu

života opakovaně vracel k jejím revizím a krátce před svou smrtí sdělil své choti Cosimě: „Zůstávám světu dlužen svého *Tannhäusera*,“ čímž mnil jeho definitivní verzi. Dílo každopádně představovalo důležitý krok na Wagnerově cestě k naplnění jeho vize „hudebního dramatu“. Opera se odehrává na durynském hradě Wartburg a v jeho okolí. Libreto, jehož základem je mytický příběh minnesängra, si autor napsal

sám. Čerpal při tom z vícera literárních pramenů a ve výsledné formě brilantně propojil prvky německé romantické opery a velké francouzské opery. Nemožno opomenout, že jedním z prvních inspiračních momentů, jenž Wagnera podnítil k napsání díla, byla jeho turistická návštěva severočeských hor, konkrétně hradu Střekov u Ústí nad Labem. V titulní postavě

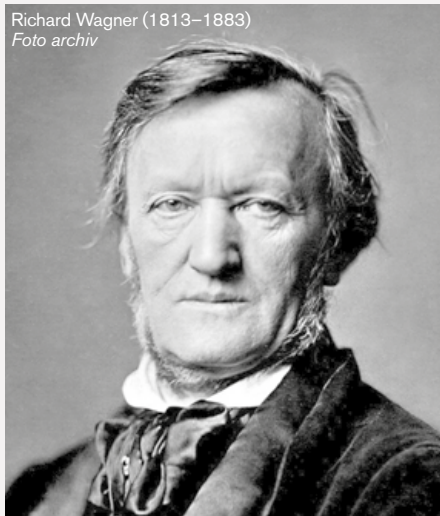
Tannhäusera skladatel zosobnil zdánlivý konflikt mezi tělesnou a duševní láskou. Tyto „protipóly“ jsou v díle reprezentovány postavami smyslné Venuše, bohyně erotična, a Alžběty, dívky milující hlavního hrdinu čistou, oddanou láskou až do své smrti.

Závazek i výzva

Inscenování děl tvůrce tak proslulého svými ambicemi dosáhnout dokonalosti představuje pokaždé nemalý závazek pro inscenátory i pro interprety. Soubor opery NDM stál před výzvou nastudování *Tannhäusera* doposud čtyřikrát a prvně se tak událo již v roce 1924 pod taktovkou Emanuela Bastla, v režii Karla Küglera a na scéně Vladimíra Kristina. Inscenace dosáhla dvanácti představení; prvním Tannhäuserem se stal Roman Hübner a jeho Alžbětou Linda Šmídová. Následující dvě inscenace s rozestupem jednoho desetiletí hudebně nastudoval Jaroslav Vogel. V roce 1933 se k režii díla podruhé vrátil Karel Kügler, který byl také autorem scénografie. Titulní roli zosobnili Otakar Mácha a Josef Otakar Masák a oddaně milující Alžbětou byla Zdeňka Špačková. V roce 1943 režii vytvořil Miloš Wasserbauer a scénu Jan Provazník. Tannhäuserem byl František Janda a Alžbětou Bohumila Jechová. Opera se pak na naši scénu vrátila až po bezmála třiceti letech, v roce 1972. Inscenace v hudebním nastudování Jiřího Pinkase, v režii Ilji Hylase a na scéně Vladimíra Šrámka dosáhla během dvou let 26 uvedení a svůj úspěšný jevištní život zakončila v rámci italského turné. Třemi alternanty titulní role byli Jaroslav Hlubek, Jan Malík a Gustáv Papp a jejich třemi Alžbětami Agia Formánková, Jitka Kovaříková a Jarmila Vidlářová.

Wagnerův *Tannhäuser* se v naší nové inscenaci objeví na ostravském jevišti po padesáti jedna letech od minulé premiéry a jeho nastudování se ujme hudební ředitel opery **Marek Šedivý** ve spolupráci s ředitelem NDM **Jiřím Nekvasilem**. (jb)

Richard Wagner (1813–1883)
Foto archiv

TANNHÄUSER (1972) – Jaroslav Hlubek (Tannhäuser),
Jitka Kovaříková (Alžběta)
Foto František Krasl

Činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2022/2023

Tom Stoppard (1937)
BOUŘLIVÁ PLAVBA
Možná to bude trochu házet...
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Šimon Dominik
Premiéra 17. září 2022
v Divadle Antonína Dvořáka

Miloš Forman (1932–2018)
– Jaroslav Papoušek (1929–1995)
– Ivan Passer (1933–2020)
– Tomáš Svoboda (1972)
HOŘÍ, MÁ PANENKO
Kdo si nenakrad, musí to brát, jako že nevyhrál!
Režie: Tomáš Svoboda
Premiéra 26. listopadu 2022
v Divadle Jiřího Myrona

Alena Kastnerová (1973)
O LÍNĚ BABIČCE
„Proboha, babi, to... to... přece... nejde!!“
Režie: Tomáš Jirman
Dramatizace: Daniela Jirmanová
Premiéra 22. ledna 2023 v Divadle „12“

Stefan Zweig (1881–1942) – Pavel Gejguš (1983)
– Vojtěch Štěpánek (1984)
MARIE ANTOINETTA
„Jedinec může vehnat masu do vášně, ale téměř nikdy se mu již nepodaří rozpoutanou vášně opět spoutat.“
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Bedřich Vaníček
Dramatizace: Pavel Gejguš, Vojtěch Štěpánek
Premiéra 11. března 2023
v Divadle Antonína Dvořáka

Henrik Ibsen (1828–1906)
NORA
Domeček pro panenky
Režie: Pavel Gejguš
Překlad: František Fröhlich
Premiéra 20. května 2023
v Divadle Antonína Dvořáka

William Shakespeare (1564–1616)
MARNA LASKY SNAHA
MLS o několika chodech
Režie: Roman Polák
Překlad: Martin Hlinský
Premiéra 10. června 2023
v Divadle Jiřího Myrona

Činohra NDM je na Facebooku:
Činohra Národního divadla
moravskoslezského

Činohra NDM
je na Instagramu:
cinohrandm

HOŘÍ, MÁ PANENKO – v popředí Martin Dědoch (Martin Dědoch),
Aneta Kaluža Klimešová (Aneta Dědochová),
Vít Roleček (Vít Roleček), Robert Finta (Robert Finta)
Foto Martin Kusyn

REPERTOÁR ČINOHRY (LEDEN – ÚNOR 2023)

Miloš Forman – Jaroslav Papoušek
– Ivan Passer – Tomáš Svoboda
HOŘÍ, MÁ PANENKO
Režie: Tomáš Svoboda
4. 1. (18.30), 16. 2. (18.30)

Michael Cooney
HABAĐURA
Režie: Roman Groszmann
5. 1. (18.30), 26. 2. (16.00)

Tomáš Svoboda
GOLDONI PO OSTRAVSKU
aneb Sluha dvou pánů
Režie: Tomáš Svoboda
6. 1. (18.30), 17. 1. (18.30), 24. 1. (18.30),
15. 2. (18.30), 24. 2. (18.30)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHUA! (Hole dupy)
Režie: Pavel Šimák
8. 1. (15.00), 5. 2. (16.00)

Anton Pavlovič Čechov
VISNOVÝ SAD
Režie: Vojtěch Štěpánek
10. 1. (18.30), 27. 1. (18.30),
2. 2. (18.30), 22. 2. (18.30)

Tom Stoppard
BOURLIVÁ PLAVBA
Režie: Vojtěch Štěpánek
11. 1. (18.30), 26. 1. (18.30),
10. 2. (18.30), 19. 2. (15.00)

Neil Simon
HODNÝ PAN DOKTOR
Režie: Bedřich Jansa
12. 1. (19.00), 31. 1. (19.00),
3. 2. (19.00), 18. 2. (19.00)

Ferdinand von Schirach
TEROR
Režie: Tereza Řihová
13. 1. (19.00), 17. 2. (19.00)

Ota Filip – Tomáš Vůjtek
NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA
LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY
Režie: Janusz Klímsza
14. 1. (18.30) – derniéra

Nikolaj Vasiljevič Gogol
REVIZOR
Režie: Vojtěch Štěpánek
15. 1. (16.00), 11. 2. (18.30)

Alena Kastnerová
O LÍNÉ BABIČCE
Režie: Tomáš Jirman
22. 1. (17.00) – premiéra,
28. 1. (17.00), 29. 1. (17.00), 4. 2. (17.00),
12. 2. (16.00), 25. 2. (17.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Vojtěch Štěpánek
NECO PRO LIDI
Režie: Tomáš Jirman
25. 1. (19.00), 8. 2. (19.00)

Andrzej Saramonowicz
TESTOSTERON
Režie: Vojtěch Štěpánek
21. 2. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY

Vážení diváci,

v přírodě nalezneme celou řadu rozumných tvorů, kteří se s příchodem zimy zahrabou (spolu s kupou dobrot) pod zem a vylezou, až když je zase trochu hezky...

Homo sapiens to nedělá, i když by si po svátcích a Silvestru určité trochu toho oddechu zasloužil. Třeba v divadle, v pohodlných sedačkách Divadla „12“, na premiéře titulu s krásně lenošivým názvem *O líné babičce*. Ale pozor, název

klame: Babička totiž rozhodně nelení, naopak si tato dáma k údivu své rodiny a před zraky diváků plní sen za snem, ať už jde o jízdu nejrychlejším autem světa, či o výstup na Everest! Kdo ví, jaká přání vytáhne ze svého škapulíře...? Zveme celou rodinu!

Vojtěch Štěpánek

BOURLIVÁ PLAVBA – Martin Dědouch (Turai),
František Večeřa (Dvorníček), Robert Finta (Gal)
Foto Martin Popelář

PREMIÉRA

Jirmanovi se svými medvědy a knihou O LÍNÉ BABIČCE
Foto Martin Kusyn

Alena Kastnerová (1973)

O LÍNÉ BABIČCE

„Proboha, babi, to... to... to... přece... nejde!!“

Premiéra 22. ledna 2023 v 17 hodin
v Divadle „12“

Reprízy 28. 1. (17.00), 29. 1. (17.00),
4. 2. (17.00), 12. 2. (16.00), 25. 2. (17.00)
v Divadle „12“

Dramatizace
Režie
Dramaturgie
Scéna a kostýmy
Hudba a texty písní
Orchestr
Daniela Jirmanová
Tomáš Jirman
Pavel Gejguš
Marek Zákostelecký
Jiří Sedláček
David Schreiber

Dobrodružná, hravá a humoristická inscenace pro děti ve věku od 6 do 106 let vznikne v koprodukcii činohry NDM s Ateliérem pro divadelní vzdělávání při NDM. Součástí programu budou také tvůrčí dílny s dětmi po skončení představení.

POVÍDÁNÍ O LÍNÉ BABIČCE S DANIELOU A TOMÁŠEM JIRMANOVÝMI

Sešel jsem se kvůli rozhovoru s manželským i tvůrčím párem, který tvoří **Daniela** a **Tomáš Jirmanovi**. Povíдали jsme si o přípravách nové inscenace *O líné babičce*, kterou nastudují pro Divadlo „12“ a která je určena dětem i jejich rodičům a prarodičům. Tomáš Jirman se ujme režie, Daniela Jirmanová je autorkou divadelní adaptace textu podle stejnojmenné knihy pro děti Aleny Kastnerové.

Jak vznikl nápad uvést Linou babičku?

Daniela: Hledali jsme třetí pohádku pro Ateliér, která měla navazovat na dvě předchozí malé pohádky, což jsou *Ferda Páv*, *slavný fotograf a Červené klubičko*. Pátrala

jsem po knižní předloze, hezké a vtipné knížce pro děti, která by zároveň měla hloubku a řešila nějaké téma, které by se s dětmi mělo otevřít. Pročetla jsem spoustu knížek, a nakonec se vrátila k té, kterou jsem četla jako první, ale nejdříve jsem ji zavrhl, protože už byla dvakrát inscenovaná. Potom jsem se k ní obloukem vrátila, jelikož je výborná. A řekli jsme si, že to, že byla inscenovaná v Praze a Brně, není nic proti ničemu. A že by bylo dobré ji inscenovat i v Ostravě. A naše děti ji milují.

Co zaujalo režiséra Tomáše Jirmana na tomto textu, že se rozhodl ho převést na divadlo?

Tomáš: Tu knížku napsala dcera kolegy herce Jiřího Rajskeho, vlastním jménem Kastnera, s kterým jsem hrál v Šumperku, a ji jsem znal jako mrňavou holku, takže k tomu mám takový nostalgický vztah. A taky bych chtěl zkrotit prostor „Dvanáctky“. Pro mě je to zatím taková malá černá škatule, a tak mi přijde jako výzva ji oživit příběhem o babičce, který se odehrává na tolika místech, vměstnat do toho malého prostoru Himaláje a lítat tam balonem.

A to je nejspíš důvod, proč jste ke spolupráci přizvali právě scénického výtvarníka Marka Zákosteleckého.

Daniela: Marka znám ze spolupráce z ostravského Divadla loutek, je to velmi inspirativní člověk a výtvarník.
Tomáš: Viděl jsem jeho inscenace v Divadle Drak, v libereckém Naivním divadle, v plzeňském Divadle Alfa i v Polsku. Divadlo Drak byla původně jeho domovská scéna. Nejlepší na něm je, že je s ním

sranda a neštítí se žádného divadelního nápadu (*smích*).

To, že je Marek Zákostelecký převážně loutkový scénograf, nám něco napovídá o klíči k celé inscenaci O líné babičce. Co se tedy chystá?

Daniela: Ano, Markovo výtvarné vidění je loutkářské.

Tomáš: A chystá se pokus o to, vytvořit jednoduchými a obrazivými prostředky velkou imaginaci.

Daniela: Ta inscenace je co do výpravy náročná v tom, že se odehrává v několika úplně odlišných prostředích a je důležité každé z nich dobře charakterizovat.

V obsazení je šest herců plus jeden David Schreiber, zato kniha se hemží velikým množstvím nejrůznějších postav a postaviček. Jak si poradíte s tímto úkolem?

Tomáš: Herci se budou rychle přetvářovat.

Daniela: Někteří se budou mnohokrát přetvářovat. Kromě hlavní hrdinky babičky bude každý hrát několik postav. Každá postava bude potřebovat přesnou charakteristiku a čeká nás spousta kostýmních převleků. Na to se těším, může to být zábava a je v tom plno hravosti.

Tomáš: A pomáhat nám bude hudební a zvukové kouzlo, které by měl vytvořit Jirka Sedláček.

Daniela: A na jevišti ho bude dotvářet David Schreiber, jehož jsme nazvali Orchestr, který bude představení provázet naživo nejrůznějšími zvuky a ruchy.

Titulní postavy líné babičky Bábi Milady se zhostí herečka Anna Cónová; proč jste vybrali právě ji?

Daniela: Stejně jako postava je i ona čerstvá důchodkyně a taky má vnoučata, o která se stará, a určitě má taky – jako naše líná babička – spoustu životních snů. Takže nejenže dá ze sebe hodně do postav, kterou bude ztvárňovat, ale ta postava by jí to mohla vrátit tím, že by ji mohla inspirovat ke splnění přání, která si celý život přeje, a ještě si je nesplnila. (pg)

Autor výtvarného návrhu Marek Zákostelecký

Miloš Forman (1932–2018) – Jaroslav Papoušek (1929–1995)
– Ivan Passer (1933–2020) – Tomáš Svoboda (1972)

HOŘÍ, MÁ PANENKO

Kdo si nenakrad, musí to brát, jako že nevyhrál!

V sobotu 26. listopadu 2022 proběhla v Divadle Jiřího Myrona premiéra inscenace **Hoří, má panenka**. Původní filmový scénář, který se stal předlohou pro divadelní adaptaci Tomáše Svobody, je autorským dílem tvůrčího tria Forman – Papoušek – Passer. Forman s Passerem po roce 1968 emigrovali a nadále pracovali a žili v USA, tedy i dědicové jejich práv žijí tam. Pan Jaroslav Papoušek však rodnou zem neopustil. A my jsme tedy měli tu čest, že jsme mohli na premiéře přivítat **rodinu Vlčkových**. Petra Vlčková, rozená Papoušková, je dcerou Jaroslava Papouška a dodnes pečuje o umělecký odkaz svého otce, především o jeho obrazy. Po premiéře jsme si povídali o jejich dojmech z představení a životě a tvorbě jejího otce.

Jaké máte pocity z toho, že se dílo, které v šedesátých letech dvacátého století napsal váš tatínek, stále objevuje na divadle, že nějakým způsobem stále žije?

Samozřejmě mě těší, že je pořád inspirativní pro další generace. A z dnešního představení konkrétně mám radost, protože si myslím, že jste velmi zdařile a šikovně vybalancovali původní filmovou linii s tím novým, co jste do toho vnesli. A moc mě potěšilo, že na konci v podstatě celé publikum vstalo a všichni tleskali vestoje, to je moc hezké ohodnocení. Myslím, že se vám podařilo zachovat, že je to na jednu

stranu zábavné, ale na druhou stranu z toho mrazí. Není to jen „pojďme se zasmát“, ale je tam i přesah.

Jaké vás provází vzpomínky na vašeho tatínka a jeho tvorbu?

Když tatínek psal, byla to introvertní činnost, když jsem procházela kolem, viděla jsem jen tiché soustředění. A když točil, neviděla jsem ho, protože byl někde v terénu. Takže to, co jsem já jako dítě vnímala nejvíc, bylo jeho malování. Protože tatínek byl původní profesí sochař a malíř. Já si ho z dětství

nejvíce pamatuju, jak maloval obrazy. Byl neuvěřitelně pracovitý a neuvěřitelně tvůrčí, a pokud zrovna nepsal a netočil, tak maloval a tak se to pořád střídalo. Prostě nějakým způsobem pořád potřeboval tvořit a pracovat, i když formy byly různé. K filmování jej přizval Miloš Forman v situaci, kdy tatínek napsal novelu **Černý Petr** a nějaký jejich společný kamarád ji dal Formanovi přečíst; Forman na to řekl, že by to chtěl natočit. K natáčení přizval tatínka, který měl v té době už poměrně prosperující sochařský ateliér. Pak se tedy

Rodina Vlčkových na premiéře
Foto Martin Kusyn

David Viktora (David Viktora), Vladimír Čapka (Vladimír Čapka), Jan Fišar (Jan Fišar), Tomáš Jirman (Tomáš Jirman), Petr Houska (Petr Houska), Libor Olma (Libor Olma), Sára Erlebachová (Sára Erlebachová)
Foto Martin Kusyn

dostal do situace, kdy si musel vybrat, jestli půjde dráhou sochaře, která už byla víceméně nalinkovaná, nebo jestli půjde do toho pro něj úplně nového světa filmu. Nakonec se rozhodl, že půjde cestou filmu. A s Formanem a Passerem vytvořili neuvěřitelně funkční trojici.

Pamatujete si Miloše Formana a Ivana Passera z dětství jako strejdy?

Já jsem se narodila, když už byli v emigraci. Takže až později, když mohl Forman tu a tam přijet, pamatuji si, že zašli s tatínkem na kulečník a popovídat si. Nebo když se v Praze natáčel **Amadeus** a potom bylo uzavřené promítání, tak mě tam tatínek

vzal. Miloš Forman chtěl, aby tatínek přijel za ním do zahraničí, ale tatínek nebyl typ, který by dokázal opustit domov. Zkoušel to, ale potřeboval češtinu, potřeboval zdejší krajinu, byl tady natolik zakořeněný, že pro něj emigrace byla tak hrozné vyhnanství, že se vrátil.

K rozhovoru se přidali také manžel Michal Vlček a dcera Marie Vlčková, vnučka Jaroslava Papouška.

Michal Vlček: Mně přišlo úžasné, že jste dokázali zachovat balancování na ostří nože mezi komediální a hořkou polohou, která mi přijde na všech těch jejich filmech nejcennější. A co ty, jak to vnímá tvoje

generace? (*Obrací se s dotazem na dceru Marii Vlčkovou.*)

Marie Vlčková: Mně se to představení líbilo a byla jsem nadšená z reakcí lidí. Jak si na konci skoro všichni stoupli a tleskali. To bylo moc hezké.

Michal Vlček: Myslím, že se vám to podařilo, a oceňuji, že jste nezůstali jen u komediálnosti.

Petra Vlčková: Pocity byly opravdu mnohovrstevnaté na široké škále.

Děkuji za rozhovor i za to, že jste vážili cestu k nám do divadla.

Michal Vlček: Moc rádi.

(pg)

Scéna požáru
Foto Martin Kusyn

Stefan Zweig (1881–1942) – Pavel Gejguš (1983)
– Vojtěch Štěpánek (1984)

MARIE ANTOINETTA

„Jedinec může vehnat masu do vášně, ale téměř nikdy se mu již nepodaří rozpoutanou vášně opět spoutat.“

Překlad **Bedřich Vaniček**
Dramatizace **Pavel Gejguš, Vojtěch Štěpánek**
Režie a výběr hudby **Vojtěch Štěpánek**
Dramaturgie **Norbert Závodský**
Scéna a kostýmy **David Janošek**

V hlavních rolích **Sára Erlebachová**
(Marie Antoinetta), **Tomáš Jirman** (Stefan Zweig) a **Aneta Kaluža Klimešová** (Lotte Altmannová)

**Premiéra 11. března 2023 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka**

Marie Antoinetta dodnes patří mezi jednu z nejrozporupnějších postav v dějinách Francie. Málokdo byl za svého života tak odsuzován a po smrti tak oslavován. Francouzi ji nazývali „rakouskou děvkou“ a obviňovali ji ze všech myslitelných sexuálních a politických zločinů. V devatenáctém století se pak Francie posedlá vinou snažila odčinit minulé křivdy alespoň tím, že vytvořila její nový obraz jako čisté a neposkvrněné svěťce. V případě, že se člověk ponoří hlouběji do soudobých pramenů, odhalí

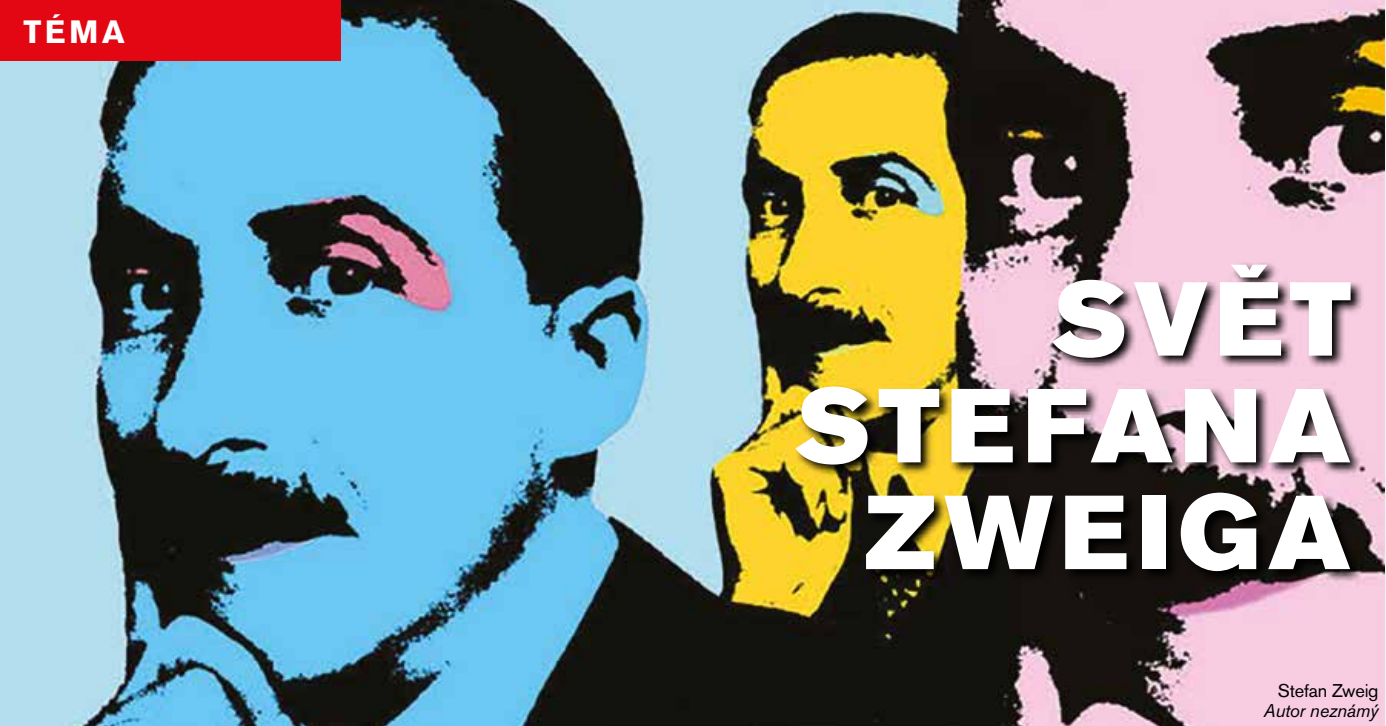
vlastním manželem, nechala se unášet vírem hektického společenského života. Nakonec ale vyzrála v ženu nesmírného půvabu, majestátu a něžné povahy. S trochou nadsázky se dá dokonce říct, že v poslední hodině života dorostla Marie Antoinetta, průměrný člověk, k velikosti svého osudu.

V současné době probíhají přípravy inscenace. „*Představuji si to tak, že Lotte přepisuje Stefanův rukopis Marie Antoinetty, čte si v tom za přítomnosti těch historických postav, které jsou tam celou dobu s nimi, vysvětlují, komentují, prožívají. Stefan je sleduje, uvádí dění do kontextu,*“ vysvětluje režisér Vojtěch Štěpánek, jakým způsobem chce předlohu inscenovat. „*Příběhy Zweiga (a Lotte) a Antoinetty (a Ludvíka) se překrývají. Na začátku se vše jeví v naprostém pořádku. Zkrátka to začíná velkou nadějí, mírem mezi dvěma rody, který je zpečetěn sňatkem dvou dětí. Tragikomické vyprávění, trochu těch nervózních věšteb geniální panovnice Marie Terezie, ale jinak je úvod relativně optimistický. A když se příběh Antoinetty dostane dál, zjišťujeme, že čím více královna flámuje a utrácí, čím méně se zajímá o reálný svět, tím více se ten reálný svět přibližuje, roste v něm frustrace a v závěru druhé fáze příběhu královna zjišťuje, že již není milována, že při návštěvě Paříže již nikdo neprovolává slávu jejímu jménu, naopak se kolem ní rozkládá podivné ticho a přehlíživé pohledy obyčejných lidí. Poprvé jede její kočár ulicemi Paříže a nikdo nezvolá Sláva královně! To hrobové ticho je Auftaktem k takovému hluku, který dosud světem nezněl.*“

Věříme, že naše zpracování výjimečného Zweigova románu bude jednou z vrcholných činoherních událostí této sezony. (nz)

Návrh scény Davida Janošky

Stefan Zweig
Autor neznámý

V jakém světě žil **Stefan Zweig**, jehož román *Marie Antoinetta* se stal předlohou pro stejnojmennou inscenaci, kterou připravuje soubor činohry NDM? Slavný rakouský spisovatel svými díly pomáhal čtenářům poznat a pochopit sebe sama; produkoval srozumitelná, jednoduchá, ale silná literární díla, která byla přeložena do čtyřiceti jazyků. **Stal se slavným mezi dvěma světovými válkami, ale doba, ve které žil, mu přesto nepřinesla štěstí;** krvavá ruka nacistického Německa ho pronásledovala celý život. Musel opustit milovanou vlast, za léta v exilu nenašel štěstí, které hledal. Jako člověk se silným humanistickým postojem proto propadl pesimismu a zoufalství.

Stefan Zweig se narodil ve Vídni v roce 1881. Roky, kdy začal svůj spisovatelský život, se shodují s lety, kdy začaly růst nacionalistické tendence v celé Evropě. První

světovou válku prožil ve Vídni, kde pracoval v archivu Ministerstva války, a následně ve švýcarském Curychu jako korespondent vídeňských novin. Po skončení války se vrátil do své rodné země, do Salcburku, do „*toho Rakouska, jež skomíralo na mapě Evropy*“

Jakmile člověk nalezne sám sebe, není na tomto světě nic, co by mohl ztratit. A jakmile pochopí lidství v sobě, pochopí všechny lidské bytosti.

Stefan Zweig

už jenom jako neurčitý, šedý a neživý stín bývalé císařské monarchie“ a kde byla nouze o potraviny a topivo, nouze o byty pro nespočetné množství vracejících se vojáků a extrémně vysoká inflace, která způsobila, že jedno vajíčko stálo tolik jako dříve luxusní automobil (v Německu se později za bochník chleba platilo jednou miliardou marek). Během této doby vznikla podstatná část jeho díla. Největší oblibu získaly Zweigovy biografie. V roce 1932 vyšla *Marie Antoinetta*, o tři roky později *Marie Stuartovna* a kniha *Triumf a tragika Erasma Rotterdamského*. Jeho posledním nedokončeným dílem byl román *Balzac*.

Jak se Zweigovy spisy postupem času šířily do Evropy, paralelně rostla síla nacistů. **A protože byl Žid, byly jeho knihy po připojení Rakouska k Německu v roce 1938 zakázány a páleny.** Rozhodl se tedy emigrovat do Velké Británie, následně zkusil žít v Belgii, Argentině, Paraguayi, Portugalsku, Kanadě a v Americe. („*A tak už nepatřím nikam, všude jsem cizinec, a v nejlepším případě host.*“)

Nakonec se se svou druhou ženou Lotte (některé zdroje se zmiňují o křestních jménech Charlotte Elisabeth) Altmannovou

usadili na druhém konci světa, v brazilském městě Petrópolis.

Pro spisovatele, který měl vždy protiválečný postoj, se svět, ve kterém žil, dostal do nesmyslného začarovaného kruhu. **Zatímco on chtěl, aby Evropa**

žila v jednotě a míru, Hitlerovy tanky takřkajíc rozdrtily jeho naděje. „*Jak málo jsme věděli ve svém stereotypu jistoty, majetku a pohodlí, že život může být i obrovským napětím, neustálým překvapením a pln zvrátů; jak málo jsme tušili ve svém dojemném liberalismu a optimismu, že každý příští den, jenž se rozběskne za oknem, může náš život rozmetat. Ani v těch nejtemnějších nocích se nám nezdálo, jak může být člověk nebezpečný, ale ani kolik síly má k překonání nebezpečí a zkoušek.*“

Konce druhé světové války se Zweig již nadožil. **V noci z 22. na 23. února 1942 spáchal on a jeho žena sebevraždu požitím jedu.** Na psacím stole zanechal prohlášení pro příslušné úřady, končící těmito slovy: „*Pozdravuji všechny své přátele! Kéž ještě užijí ranní červánky po dlouhé noci! Já, přiliš netrpělivý, je předcházím.*“ Ten poslední večer pozvali Zweigovi svého přítele Ernsta Federa a jeho manželku na návštěvu. Po čtyřech příjemně strávených hodinách doprovodili hostitelé své hosty kolem půlnoci až před jejich práh, přátelsky se rozloučili a zavřeli za sebou dveře tak, aby sousedům nenarušili spánek. (nz)

SABINA MUCHOVÁ

Občas si připadám jako chřestýš

Foto Radovan Štátný

Od nového roku posílí řady souboru činohry Národního divadla moravskoslezského herečka **Sabina Muchová**. Setkali jsme se spolu v kavárně jen pár dní po premiéře inscenace *Jako břitva* (Němcová), kterou uvedlo Slezské divadlo Opava 13. listopadu 2022.

Jaké bylo tvoje poslední opavské zkoušení?

Skvělé. Nemám ráda podbízivé hry a *Jako břitva* od Lenky Lagronové našťastí taková není ani trochu. Vždy jsem toužila dělat odvážnější nebo současnější texty, nebojím se ani kontroverzních titulů. Samozřejmě to ale musí zapadat do celkové dramaturgie divadla.

Narodila ses v Ostravě. Máš vystudovanou Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, nicméně od roku 1997 jsi byla v angažmá ve Slezském divadle Opava. Je tak pro tebe nové angažmá v našem souboru příchodem, nebo návratem?

Spíše návratem, protože jedním z mých pedagogů na konzervatoři byl i Bedřich Jansa, který mě navíc angažoval do opavského divadla. Když pak za mnou po jeho pohřbu přišel Vojta Štěpánek s nabídkou stát se součástí vašeho souboru, cítila jsem, že kruh se uzavírá. Zároveň to celé vnímám jako plynulé pokračování doby, kdy jsem se ještě jako studentka konzervatoře chodila dívat

na herce NDM. Jen to hlediště jsem vyměnila za jeviště.

Pamatuješ si ještě na některé své spolužáky nebo pedagogy z konzervatoře?

No jasně. Nejvíce si pamatuji na Bědu Kalužu. On byl z nás nejstarší, protože už měl za sebou jinou střední školu, takže jsme k němu všichni malinko vzhlíželi. Pak taky Ondra Veselý nebo Vojta Švejda, ten se ale věnuje spíše autorskému a pohybovému divadlu. Z holek samozřejmě nemůžu zapomenout na Lucku Žáčkovou. Její *Blanche v Tramvaji do stanice Touha* v Činoherním klubu v Praze mě neskutečně baví. Celkově mám tu inscenaci moc ráda. A z pedagogů samozřejmě paní Gasnárková. Skvělá pedagožka. Jen nás teda nemusela nutit stoupat si na váhu. Na koupališti jsem byla poprvé v plavkách až ve 28 letech, takový jsem z toho měla mindrák. *(Smích.)*

Na co se nejvíc těšíš v ostravském angažmá?

Na všechno. Na soubor, na diváky, na úplně nové klima. Mám ráda velké i malé scény, takže se nemůžu dočkat, až jeden večer odehrají v Divadle Jiřího Myrona a třeba hned ten následující budu téměř na dotek divákům ve „Dvanáctce“. Konečně můžu rozvíjet i svůj úspornější herecký projev, což není vůbec na škodu. Nechci, aby to působilo, že mi po 25 letech v opavském divadle nebude ani trochu smutno, ale nerada se poddávám pocitům nostalgie a sentimentu. Takové to vzpomínání „*Pamatujete na tu inscenaci před deseti lety?*“ nemám ráda, to bych už nikdy nic neudělala. Důležité je umět ty věci pustit a je jedno, jestli šlo o úspěch, nebo prohru. Vždy se dívám spíše před sebe, na role, které teprve přichází.

Kostas Zerdalolu (Lear) a Sabina Muchová (Kordelie) v inscenaci *KRÁL LEAR* (Slezské divadlo Opava, 2014)
Foto Radovan Štátný

Takže ani špatná recenze tě nijak nerozhodí?

Rozhodí, ale jen na chvíli. Nenosím to v sobě dlouho, to bych se jinak musela zbláznit. Ráda si ji přečtu, ale pak jdu zase dál, bez ohledu na její vyznění.

Je nějaký režisér, se kterým bys chtěla spolupracovat?

Jsem zvědavá na všechny nové režiséry, které poznám. Ale ráda bych někdy zase spolupracovala s Ivanem Krejčím.

Jaký divadelní žánr ti je nejbližší?

Mám ráda všechny žánry, komedie i tragédie. *(Ticho.)* Se mnou se rozhovory dělají hrozně špatně, že? *(Úsměv.)* Já nic neřeknu. Nejsem filozof. Moc slov, k čemu to je? *(Ticho.)* Když se ale vrátím k těm žánrům; často jsem obsazována do komediálních rolí, ale to neznamená, že mě ty vážnější nezajímají. Naopak. Na druhou stranu mi přijde, že s komedií je kolikrát větší dřina, člověk se za nic neschová, navíc tam potřebuje neskutečné nasazení. Ale poslední dobou cítím, že mě přitahují závažnější texty, asi to nějak souvisí se stárnutím. Kdo ví.

Přijde mi, že to nasazení, o kterém mluvíš, je základem pro jakoukoli jevištní existenci.

Určitě. Občas si během představení nebo zkoušek připadám jako chřestýš. Víš, co myslím? Takové šílené vnitřní chvění, celá se jakoby třepu, ale nijak to nesouvisí s tělem, že by se mi třásl ruce, vůbec ne, spíše jsem celá rozvíbrotaná, neklidná, cítím, že musím něco říct, udělat, nedokáži

Sabina Muchová jako Lucy v inscenaci *ŽEBRÁČKÁ OPÉRA* (Slezské divadlo Opava, 2019)
Foto Radovan Štátný

stát v klidu na místě, vše je hrozně intenzivní.

Nestát na místě, to zní skoro jako impuls k tvému návratu do Ostravy.

Právě. Věřím, že se někam posunu, já se totiž chci neustále posouvat, vždycky mě naštve, když dostanu dvě podobné role po sobě, to je pak cesta k tomu, že se dostanete do herecké škatulky, což nechci. Myslím, že žádný herec to nechce, a přesto se to děje.

Jak trávíš volný čas, když nejsi v divadle?

V přírodě. Chodím po horách, po lesích, po kopcích, nejčastěji někde tady v Beskydech nebo v Jeseníkách. V létě jsem byla i na Malé

Fatře. Šli jsme od Jánošíkovy diery až tam hore. *(Smích.)* Prostě jakmile mám volný den, mizím hned z města.

Je něco, co bys ještě chtěla vzkázat našim čtenářům?

Jako že mám říct nějaký citát?

Nemusí to být citát.

Škoda. Miluji totiž citáty. No že se na ně už moc těším!

Sabinu Muchovou budete moct poprvé vidět v připravované inscenaci *Marie Antoinetta*. Přejeme jí, aby se v souboru dobře zabydlela, a těšíme se na její jistě nezapomenutelné role.

(nz)

FRANTIŠEK STRNAD

Budu rád za to, co přijde

Foto David Turecký

V souboru činohry NDM je **František Strnad** letos dvacátým pátým rokem, proto jsme se sešli, abychom si povídali o jeho cestě do tohoto souboru a zavzpomínali, co vše v divadle prožil. A jaká byla vůbec jeho cesta k herectví a divadlu.

V titulní roli inscenace KOUZELNÍK Z LUBLINU (2003)
Foto Josef Hradil

František Strnad: Narodil jsem se ve Valticích, vyrůstal jsem v Břeclavi a tam jsem chodil i na gymnázium. A také jsem se zde stal členem divadelního souboru Malých jevištních forem. Od malička jsem chtěl být zvěrolékařem, ale nakonec jsem se na blind přihlásil do Brna na JAMU a dostal jsem se. A bylo rozhodnuto, v roce 1988 jsem nastoupil na studium herectví. Po škole mi přišla nabídka z Olomouce od pana Jansy, který v té době dělal šéfa v olomouckém divadle. Po roce tam přišel režisovat pan Janík od Bezručů a hned mi nabídl angažmá. Mně bylo v Olomouci fajn, bylo to moje první angažmá a teprve jsem se tam rozkoukával, tak jsem mu řekl „*Pane Janíku, já tady ještě zůstanu...*“ a on byl docela zklamaný. Později jsem se dozvěděl, že pro mě měl připravenou roli Francka v *Maryše*. Ještě rok jsem zůstal v Olomouci,

potom tam přišel nový šéf a nějak jsme si nasedli. Tak jsem zavolaal v půlce sezóny panu Janíkovi, jestli má teda zájem, že bych šel k těm Bezručům. A on mi řekl: „*Tož mladý, tak jako dobře, ale hned. Hned, nebo nikdy.*“ A já mu na to řekl: „*Ale pane Janíku, vždyť je půlka sezóny! Já tady mám rozezkoušené věci...*“ On trval na svém: „*Hned, nebo nikdy.*“ Tak jsem dal v půlce sezóny výpověď.

U Bezručů jsem byl spokojen a rád, krásné divadlo, rád na něj vzpomínám. Hlavně na práci s panem Janíkem, protože to byl pro mě první režisér, který mě naučil hrát a jak všechno v divadle funguje. Vždycky mi říkal: „*Pravdu, mladý, pravdu.*“

V NDM byl tenkrát šéfem Juraj Deák a ten mi nabídl angažmá sem. Já jsem to tehdy odmítl a on se hrozně urazil, že v tom případě spolu nemáme co mluvit. Jenže se stalo to, že se Bezruči začali pokládat, vypadalo to, že divadlo zavřou. Měl jsem nabídku do Hradce, ale chtěl jsem zůstat raději v Ostravě. A pan Janík, který vždycky žertoval na adresu „národního“ větu „zlaté slizké portály“, najednou obrátil a řekl: „*Běž.*“ Řekl mi, že mám „velký“ projev, tak ať jdu na velké jeviště. Takže jsem se šel pana Deáka zeptat, jestli má zájem a jestli by mě nevezl. Ten mi to dal sice vyžrat, ale rozhodl se, že mi dá šanci. A tak

jsem nastoupil sem, do Národního divadla moravskoslezského.

„A je to skvělý kolega!“ Vykřikuje do diktafonu Tomáš Jirman. Rozhovor nahrávám v jejich herecké šatně a Tomáš Jirman si sem po zkoušce přišel pro své věci.

František Strnad: S Tomášem Jirmanem jsem hrál jednu ze svých prvních rolí tady v angažmá a na to rád vzpomínám. Byla to krásná práce a mě nadchlo, že jsou tady takoví kolegové. Třeba Tomáš Jirman, se kterým už tady v šatně sedím celé čtvrtstoletí. Jsem tady od roku 1998. A za to čtvrtstoletí jsem toho tady odehrál šíleně moc. Na co rád vzpomínám? Třeba když jsme s Peterem Gáborem dělali *Kouzelníka z Lublinu*, moc pěkná hra. Z režisérů, jejichž rukama jsem prošel, nemůžu opomenout pana Janíka, Václava Klemense, Juraje Deáka, u kterého jsem měl krásné role, třeba Mercutia v *Romeovi a Julii*, v *Hamletovi* jsem hrál Claudia. Samozřejmě nemůžu opominout Janusze Klimszu, který je tady obrovská autorita, s tím jsem také dělal spoustu věcí.

A jak to vidím do budoucna? Budu rád, když ještě zůstanu nějaký rok tady v divadle a když si zahraju třeba ještě pár pěkných věcí. Budu rád za to, co přijde. (pg)

S Markem Holým (Romeo) jako Merkutio v inscenaci ROMEO A JULIE (1999)
Foto Josef Hradil

balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2022/2023

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)
LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA
Balet na motivy povídky Ch. Dickense
a pohádky E. T. A. Hoffmanna
Choreografie a libreto: Youri Vámos
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Premiéra 10. listopadu 2022
v Divadle Antonína Dvořáka

HORA

Zelený, znepokojivý a strašidelně krásný svět
Choreografie: Ohad Naharin
Hudba a hudební aranžmá: Isao Tomita, Rjódži Ikeda
Premiéra 16. března 2023
v Divadle Jiřího Myrona

Balet NDM je na Facebooku:
Balet Národního divadla moravskoslezského

Balet NDM je na Instagramu:
baletndm

LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA

Scéna finále – členové a hosté souboru baletu NDM
Foto Sergei Gherciu

REPERTOÁR BALETU (LEDEN – ÚNOR 2023)

Petr Iljič Čajkovskij

LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA

Choreografie a libreto: Youri Vámos
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický
7. 1. (18.30), 8. 1. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Léo Delibes

COPPELIA

Choreografie: Giorgio Madia
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Maroš Potokár / Adam Sedlický
17. 1. (18.30)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Rodion Konstantinovič Ščedrin

– Georges Bizet

CARMEN

Choreografie: Jiří Pokorný
Hudební aranžmá: Davidson Jaconello
20. 1. (18.30), 24. 1. (18.30), 25. 1. (18.30)

Alva Noto & Rjúiči Sakamoto

– Jóhann Jóhannsson – Gioacchino Rossini

ROSSINIHO KARTY

Choreografie: Juanjo Arqués (*Následky*),
Mauro Bigonzetti (*Rossiniho karty*)
23. 2. (18.30)

Půl hodiny
před každým
baletním představením
jsou pro vás připraveny
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU

Vážení a milí čtenáři,

máme za sebou úspěšné premiéry titulu *Louskáček – Vánoční koleda*, zcela vyprodané reprízy a naplněné divadlo do posledního místa! Inscenace vzbudila obrovskou poptávku a po dvou „hubených“ letech se zájem diváků o vstupenky vrátil na úroveň let minulých, což nás těší. S *Louskáčkem* jsme také zažili krásné chvíle při pořádání vzdělávacích akcí přímo ve školách nebo na našich baletních sálech. Naši tanečníci Natalia Adamska, Rita Pires, Rei Masatomi či Takafumi Tamagawa měli možnost pracovat a poznat mladou generaci prostřednictvím povídání, ale také při výuce různých tanců z inscenace *Louskáček – Vánoční koleda*. Rádi bychom touto cestou slíbili, že *Louskáček – Vánoční koleda* bude mít tři mimořádná představení v říjnu 2023, vstupenky na ně si budete moci koupit již od 1. června 2023.

Rovněž bych ráda zmínila náš komický balet *Coppélia*, který hrajeme 17. ledna 2023 v této sezóně naposled. *Coppélia* svým pojetím vychází vstříc vkusu dnešní mládeže, osloví však i střední a starší generaci, tedy rodiče a prarodiče.

Nenechte si ujít ani inscenaci *Carmen* (reprízy 20., 24. a 25. ledna), která byla ověřena několika cenami!

Ve čtvrtek 23. února hrajeme jedno

z posledních představení inscenace *Rossiniho karty*, které připravujeme na 15. ročník mezinárodního festivalu Internationale Tänztag Oldenburg (Mezinárodní dny tance Oldenburg) v Německu. Soubor baletu NDM získal za tuto inscenaci na festivalu Balet 2019 cenu za nejlepší kolektivní výkon a Rita Pires a Koki Nishioka obdrželi za sólové výkony v inscenaci širší nominace na Cenu Thálie

2020. Prostě velkolepá taneční hostina s nádhernou hudbou! A k tomu překvapení v podobě oblíbeného receptu slavného gurmána Rossiniho.

Lenka Dřímlová

Lenka Dřímlová

LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA
– valčík z 2. jednání
Foto Serghei Gherciu

UVEDLI JSME

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)

LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA

Balet na motivy povídky Ch. Dickense a pohádky E. T. A. Hoffmanna

Reprízy 7. 1. (18.30) a 8. 1. (16.00)
v Divadle Antonína Dvořáka

Viděli jste *Louskáčka – Vánoční koledu*? Pokud ne, nabízíme vám ohlédnutí za baletní premiérou ve fotografiích a ohlasech recenzentů.

„Za vším je znát tvůrčí a pohádková atmosféra, která se přetavila do sympatických výkonů a kolektivního projevu radostné pohody.“

„Po stránce baletního umění je nová ostravská inscenace *Louskáček – Vánoční koleda* především pestrou přehlídkou dobře zvládnutých rolí a rolíček.“

Milan Bátor, klasikaplus.cz

„V případě *Louskáčka – Vánoční koledy*, alespoň dle mého názoru, vyšlo spojení dvou vánočních evergreenů naprosto dokonale. Původní snová pohádka bez komplikovanější dějové linky získala s postavou nenapravitelného (ale nakonec přece jen napraveného) skrblika a misantropa Scrooge silnou hlavní postavu, která zároveň vytvořila prostor pro rozehrání řady komických, dojemných i poučných situací.

Na diváky navíc z jeviště dýchla hřejivá i tajemná atmosféra zasněženého Londýna 19. století, která zářmovala známé variace i velká pas de deux a překvapivě dobře splynula s geniální

hudbou Petra Iljiče Čajkovského (nastudování se ujal dirigent Adam Sedlický).

Technickou jistotu v sólovém i partnerském tanci potřebovala Shino Sakurada jako Klára a Takafumi Tamagawa v roli Prince. Oba své party zvládli výborně, ačkoli premiérová nervozita byla v náročných variacích, zvláště v piruetách, přece jen znát. Roli do sebe zahleděného Ďábla si patřičně

užil Rei Masatomi a křehkou Vílu Vánoc s přehledem zatančila Laura Moreno Gasulla.

Inscenace *Louskáček – Vánoční koleda* tedy působí jako krásný vánoční dárek – velký tak akorát, aby potěšil malé i větší diváky, zabalený v oku lahodícím vizuálním i hudebním obalu a skrývajícím velkou porci kvalitního tance v osobitém autorově stylu, notnou dávkou humoru a romantiky i malou kapku hororu. A ostravští diváci se z něj na premiéře náležitě radovali.“

Tereza Cigánková, Ostravan.cz

„Představení díky propojení původního libreta s Dickensovým příběhem získalo na dramatickosti. Má neuvěřitelný spád, je nabitě pohybem a ani chvíli nenastane prostor pro zívnutí. Z hlediska režijního i choreografického je propracované do sebemenšího detailu. Přináší pohádkovou atmosféru, radostnou pohodu a dokazuje i velkou sebranost a spontaneitu celého baletního souboru. (...)

Pekelná scéna je dynamická a gradující hlavně díky postavě excentrického Ďábla v podání Francesca Fasana. Výrazně technicky vybavený a rychlý tanečník kreslí svou postavu jako úlisného, všemi obdivovaného a do sebe zamilovaného čerta, který dokáže být strašidelný, ale i vlídný.“

Ivana Kloubková, OperaPlus.cz

Scéna pekla – Francesco Fasano (Ďábel)
Foto Serghei Gherciu

Sólistka baletu NDM a držitelka Ceny Thálie 2022

NATALIA ADAMSKA

Mám s Carmen přece jen něco společného

Foto Tamara Černá – SofiG

Pro **Natalii Adamskou** se letošní rok nesl ve znamení úspěchu. Excelovala ve své vůbec první hlavní roli v baletu *Carmen* choreografa Jiřího Pokorného, stala se sólistkou ostravského baletního souboru a za svůj mimořádný výkon obdržela prestižní Cenu Thálie. Rozhodně to ale nevypadá, že by se tato rodačka z polské Bydhoště chystala usnout na vavřínech. S nasazením a pokorou sobě vlastní dále rozšiřuje svůj taneční repertoár a vychází vstříc novým příležitostem. Jsme proto velmi rádi, že si našla čas a odpověděla na několik otázek, nejen o tanci.

Role Carmen ve stejnojmenné inscenaci, uvedené poprvé letos

v květnu, znamenala ve vaší kariéře velký zlom. Vnímala jste ztvárnění této postavy spíše jako protiúkol, nebo jste se do ní dokázala snadno vžít?

Ze začátku jsem tuto roli viděla jako velkou výzvu a říkala si, že snad ani není pro mne. Carmen je velmi silná, sebevědomá, ale i citlivá žena, a já jsem se snažila všechny tyto její stránky dobře vystihnout. Bylo třeba na tom pracovat, protože normálně jsem spíše klidný a pohodový člověk. S postupem času mi ale docházelo, že mám s Carmen přece jen něco společného a že mohu něco z této postavy využít i v běžném životě. V každém případě mi tato role pomohla získat sebevědomí – dokážu se lépe prosadit

a ukázat, co ve mně je, ale v dobrém slova smyslu.

Máte pocit, že je na této postavě ještě pořád co objevovat?

Rozhodně. S každým dalším představením zjišťuji a uvědomuji si nové věci, nejen co se týče charakteru Carmen, ale i způsobu, jak uchopit choreografii. Nerada tančím pořád stejným způsobem a s touto rolí si mohu hrát tak, aby byla pokaždé v něčem jiná.

Carmen vám přinesla také další velký úspěch, Cenu Thálie za sezóny 2020/2021 a 2021/2022. Jak vás toto ocenění motivuje?

Myslím, že jsem člověk, který se chce neustále zlepšovat a posouvat dál. Ocenění je skvělé, ale i kdybych ho nezískala, pracovala bych na sobě stejně tvrdě a snažila se ukázat, že na to mám a že odvádím dobrou práci. Tanec miluji a je to moje vášeň, ale tančím především pro lidi. To mi dělá největší radost. Když přijdou do divadla, představení se jim líbí a zatleskají mu – to je pro mě jako třešnička na dortu a největší odměna za mou práci.

Choreograf Jiří Pokorný dává během tvůrčího procesu hodně prostoru samotným tanečnickům a své nápady s nimi konzultuje a rozvíjí. Nejinak tomu bylo v případě Carmen. Vyhovoval vám takový způsob práce?

Jirka je úžasný člověk a ví velmi dobře, jak vést zkoušky i tanečníky a jak dávat korekce. Celý proces byl úžasný, ale také náročný – fyzicky i mentálně. Někdy jsem měla pocit, že mě mozek bolí víc než tělo (*smích*), protože šlo o velmi specifický styl pohybu, který jsme pomáhali vytvářet a přizpůsobovat. Nestává se často, že choreograf a tanečníci spolupracují takto úzce, a myslím, že je to jeden z důvodů, proč je tento balet tak úspěšný: tanečníci v něm mohou ukázat víc ze sebe. Odnáším si jedinečný zážitek i nové poznání, jak je možné pracovat a tvořit. Samozřejmě na tom má podíl také můj taneční partner Francesco Fasano, se kterým si výborně rozumíme a jsme přátelé, i ostatní členové souboru.

Vratme se k vašim tanečním začátkům. Kdo vás inspiroval ke kariéře tanečnice?

Oba moji rodiče jsou tanečníci, takže jsem hodně času trávila s nimi v divadle. Pořád jsem tančila a zkoušela si maminy baletní špičky. Balet byl tehdy pro mě číslo jedna. Nicméně rodiče nejdřív moc nechtěli, abych studovala tanec, věděli, kolik práce a odříkání mě čeká. Takže jsem pořád váhala, zda vůbec mám jít na příjímáčky na konzervatoř. Nakonec zasáhl osud v podobě mého učitele

tělocviku, který mi řekl: „*Natalie, neztrácej čas a jdi na ty zkoušky!*“ Takže to vlastně rozhodl za mě.

Studovala jste na Národní baletní škole v Gdaňsku, potom jste ale přešla na nezávislou školu Tring Park School for Performing Arts v Londýně, kde jste strávila téměř tři roky. Co vás vedlo k takové změně?

Vzešlo to z iniciativy mých rodičů, kteří měli pocit, že se mohu dále rozvíjet a zlepšovat i jinde než na konzervatoři. Ta mi dala pevné základy, disciplínu a všestrannost, protože kromě klasického baletu jsme měli i lidový a historický tanec. Současného tance tam ale bylo velmi málo. Když jsem v patnácti letech nastoupila na Tring Park School, úplně to změnilo můj pohled na tanec. Atmosféra tam byla uvolněnější, tančili jsme jazz, hip hop a další styly. Kromě toho jsme se učili, jak se starat o své tělo po fyzické i mentální stránce, jak předcházet zraněním a kompenzovat taneční trénink. Jsem vděčná za tuto zkušenost a dodnes se v životě i v práci snažím udržovat rovnováhu.

Proč vedla po studiu v Londýně vaše cesta právě do Ostravy?

Začala jsem velmi brzy jezdit na konkurzy do různých souborů, bohužel to nebylo moc příjemné období, protože jsem měla po operaci slepého střeva a tančila s bolestí. I přesto jsem pokračovala, a když jsem se pak dostala do Ostravy, byla jsem šťastná, protože se mi splnil sen o práci v divadle. Nechtělo se mi ani zkoušet jiné konkurzy. A dopadlo to moc dobře, mám zde krásné příležitosti a navíc moje rodina bydlí nedaleko, takže je mohu často navštěvovat.

V Ostravě vás můžeme kromě Carmen vidět i v mnoha dalších inscenacích, klasických i moderních. Jak zvládáte přepínat mezi tak odlišnými druhy pohybu?

Pro tělo je to náročné, ale myslím, že

Za roli Carmen získala Cenu Thálie 2022
Foto Serghei Gherciu

tanečník by měl být všestranný. Snažím se už dopředu připravit na zkoušku a roli, kterou budu tančit. Můj ranní trénink se odvíjí od toho, jakou inscenaci zrovna zkoušíme.

Věnujete se i jiným tanečním stylům mimo divadlo?

Nebývá zvykem, že by se profesionální tanečníci v divadle intenzivně rozvíjeli ještě v jiných stylech, ale já mám ráda například různé druhy *contemporary dance* – fusion, lyrické contemporary, kombinace s hip hopem. Ráda se učím nové věci a propojuji dovednosti z různých stylů, vezmu si něco z každé lekce. Tanec miluji jako celek, ve všech jeho podobách.

Umíte si představit život bez tance?

Umím, ale bylo by to hodně jiné. Nevím, co přesně bych dělala, ale určitě by to bylo nějak spojené s tělem, například pomáhat lidem pomocí fyzioterapie nebo masáží. V další kariéře bych ale v oblasti tance ráda zůstala – baví mě například tvořit vlastní choreografie, některé z nich byly uvedeny v rámci večerů mladých choreografů tady v Ostravě. Ráda bych také předávala svoje znalosti a zkušenosti, třeba jako baletní mistr, kouč nebo repetitor. Naplňuje mě, když můžu pomáhat lidem se zlepšovat, ukazovat jim, že mohou dělat to, co chtějí, a že neexistují žádné bariéry...

Prozradíte nám na závěr nějakou překvapivou věc o Natalii Adamské?

Mám moc ráda sladké (*smích*). A vždycky, když si dávám kávu, potřebuji k ní něco dobrého, bez dortíku nebo sušenky by to nešlo!

Co děláte, když zrovna nezkoušíte či nehrajete představení?

Snažím se žít normálně, přijít domů a chvíli nemyslet na povinnosti. Čas, kdy zrovna netrénuji, využívám různě: čtu si, hraju si s našimi kočkami, dívám se na seriál. Nechám odpočívat tělo i hlavu. Také miluji

ROSSINIHO KARTY – Natalia Adamska,
Yu Matsumoto (ženský duet)
Foto Serghei Gherciu

procházky, hlavně večer. Ráda poznávám nové lidi i mimo tanec nebo se chodím dívat, jak a co tančí a tvoří ostatní – je to pro mne inspirace a nová energie do práce. (tc)

NATALIA ADAMSKA

Narodila se roku 1998 v Bydhošti v severním Polsku. V letech 2009–2014 studovala na Národní baletní škole v Gdaňsku a poté dva a půl roku (2014–2017) na nezávislé taneční škole Tring Park School for the Performing Arts v Londýně. V souboru The Encore Dance Company společnosti Tring Park měla příležitost rok pracovat se širokým spektrem choreografů a rozvíjet své studijní zkušenosti a dovednosti. Od dubna 2017 byla stálým hostem baletu NDM, od prosince 2017 se stala sboristkou s povinností sóla. Její křehký, mladistvý vzhled, technická suverenita a přirozený herecký projev ji předurčují k rolím mladých dívek. Upozornila na sebe především v ženském duetu v inscenaci *Rossinoho karty* v choreografii Maura Bigonzettiho a v roli Přítelkyně Svanildy v neoklasickém baletu Giorgia Madii *Coppélia*. Za roli *Carmen* ve stejnojmenné inscenaci v choreografii Jiřího Pokorného získala Cenu Thálie za sezóny 2020–2022. Oceněn byl její jistý a velmi komplexní výkon, díky kterému dokáže v inscenaci od prvního okamžiku představovat naprosto sebevědomou, přesvědčivou a krásnou postavu moderní dívky plné vášně, lásky a svobody. „Její *Carmen* je bezpochyby výjimečným zjevením na taneční scéně v uplynulé sezoně,“ konstatuje v závěru svého usnesení baletní porota. V září 2022 využila příležitost pokračovat v souboru NDM jako sólistka.

HORA

Zelený, znepokojivý a strašidelně krásný svět

HORA Ohada Naharina v podání Batsheva Dance Company
Foto Ilya Melnikov

Choreografie **Ohad Naharin**
Světla a scéna **Avi Yona Bueno (Bambi)**
Hudba a hudební aranžmá **Isao Tomita, Rjódži Ikeda**
Zvukový design **Maxim Waratt**
Kostýmy **Eri Nakamura**
Design lavice **Amir Raveh**
Nastudování **Hanna Sirkis, Matan David**

Pod osobní záštitou velvyslankyně Státu Izrael v České republice J.E. Anny Azariové

Premiéra 16. března 2023 v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona

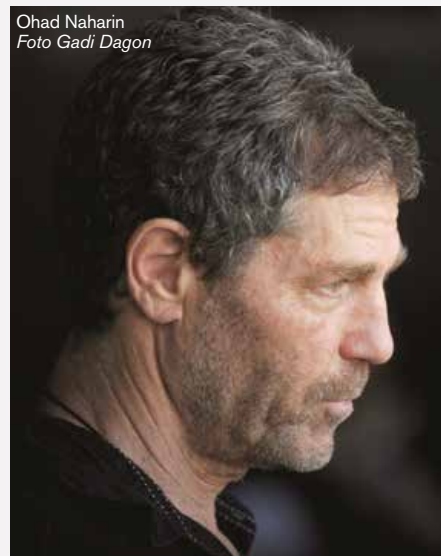
Světová premiéra 18. května 2009 v Jerusalem Theater v Izraeli, v koprodukcii s Montpellier Danse 2010 a Lincoln Center Festival, New York.

V březnu uvede baletní soubor novou inscenaci *Hora* izraelského choreografa **Ohada Naharina**. Ten je jednou z nejvýznamnějších osobností současné světové taneční scény, udává směr, styl a ovlivňuje vývoj současného tance. Je to choreograf, o kterém se neustále mluví. Pořád jsou jeho díla živá a aktuální a jeho tvorba je velmi žádaná na prvních scénách světových souborů. Podobně se dříve vzhlíželo k Martě Graham, Alwinu Aileymu, Mercii Cunninghamovi, Maurici Bějartovi, Johnu Crankovi a dalším. V následujícím článku vám jeho osobnost, způsob práce i samotnou inscenaci představíme blíže.

Ohad Naharin se narodil v rodině umělecky zaměřených rodičů. S tancem tedy přišel do styku již v dětství, ale pro profesionální dráhu tanečníka se rozhodl až ve dvaadvaceti letech. Prošel školením

v souboru Batsheva Dance Company baronky Batshevy de Rothschild a zde například v roce 1974 tančil pod vedením hostující Marty Graham. Do jejího souboru byl posléze na rok angažován a dlouho pak v New Yorku působil (1978–1990). Na jeden rok zakotvil v souboru a škole Maurice Bějarta v Bruselu. Se svou ženou Mary Kajiwarou založili vlastní soubor Ohad Naharin Dance Company. Uměleckým ředitelem a choreografem Batsheva Dance Company se stal v roce 1990. Od dětství hrál na hudební nástroje a pro některá svá díla si složil hudbu pod pseudonymem Maxim Warrat.

Naharin vždy vnímal Batshevu jako jakýsi druh oázy v Izraeli, místo, kde nacionalistické, etnické a náboženské či politické názory nehrají v tvorbě žádnou roli. Během svého působení v Batshevě získal Naharin řadu světových ocenění a vyznamenání. Je rovněž tvůrcem inovativního pohybového jazyka gaga, kterým obohatil svou neobyčejnou

Ohad Naharin
Foto Gadí Dagon

choreografickou invenci, když revolučně proměnil technickou přípravu souboru.

V září roku 2018, po téměř třiceti letech, se Ohad Naharin rozhodl jako umělecký ředitel Batshevy skončit. Nadále však zůstává v tomto souboru jako rezidenční choreograf.

„Ohad přitahuje ty nejlepší tanečníky na světě. Nikdy jsem neviděl takovou kombinaci krásy, energie a techniky.“
Michail Baryšnikov, izraelský deník Haaretz, listopad 2011

Některé Naharinovy choreografie se objevily i v Praze. Juniorský soubor Batsheva Ensemble se představil v Praze dvakrát, Batsheva Dance Company přivezla v roce 2015 titul *Last Work* a další významná díla předvedl Ženevský balet ve třech různých sezónách festivalu *Tanec Praha*. Také taneční skupina 420PEOPLE měla v Praze na repertoáru ženský duet *B/olero* s hudbou Isaoa Tomity (v transpozici Ravelovy skladby) ve skvostné interpretaci Nataši Novotné a Rei Watanabe. V roce 2016 se *B/olero* stalo součástí repertoáru baletu NDM v inscenaci s názvem *DVA SVĚTY / JEDEN SVĚT*, tančila jej Nataša Novotná a Adi Salant nebo Iyar Elezra. V roce 2015 poprvé v historii přivítal Balet Národního divadla do svého repertoáru dílo *decadance*. (Id)

Setkání s přívětivým démonem

V pravidelném pracovním kontaktu s Ohadem Naharinem je Nataša Novotná, která je zároveň repetitorkou současného repertoáru baletu NDM. Pro Taneční aktuality o něm napsala:

„Když jsme se tenkrát před pětadvaceti lety setkali, překvapilo mě, jak přátelský Ohad je za svým mystickým pohledem

HORA Ohada Naharina
v podání Batsheva Dance Company
Foto Gadí Dagon

a medovým basem. Sedává s tanečníky po zkoušce, zajímá se, odkud pocházíme, jakou muziku posloucháme – to asi proto, že sám muziku studoval a celoživotně se jí věnoval. Nikdy neřešil mezigenerační rozdíl, naopak vyhledává vše nové. Hábit váženého mistra choreografie nasazuje jen tam, kde je to vhod, uvnitř zůstává nadšenou a skutečně hledající společenskou lidskou bytostí. Ohad měl a má o způsobu pohybu vždy svou představu a k té se snaží dostat. Jak vystavěním své choreografie, tak zpracováním svého materiálu, tedy tanečníků. Vtělená vášeň pro věc, kterou u Ohada upřímně vnímáte, a logika jeho rozhodnutí dává spoustě věcí smysl. Máte tak před sebou dobrý vzor, pevného vůdce k diskusi, a navíc dobrého psychologa, protože on se opravdu pozorně dívá.

Tanec, když je tak blízko u země jako u Naharina, může hodně bolet a unavit a jako šéf musíte být schopni svým lidem nabídnout nějakou protiváhu. Podporu, zájem, přátelství, nový prožitek, nadšení...

Dařilo se mu to a stále daří, což manifestuje svými nadupanými choreografiemi, které dnes přebírají nejlepší soubory světa.

Aby své tanečníky dostal tam, kam potřebuje, začal vyvíjet nový pohybový jazyk, který dostal jméno gaga. Je to inovativní způsob tréninku, který vás skrze vlastní sebeprůzkum vede k umocnění pocitových vjemů a k větší představivosti, prohloubí vaše vnímání formy a ukazuje cestu za komfortní zónu.

Svěží a vzrušující

„Tady se zastavíme,“ instruuje Ohad Naharin své tanečníky, když jim představuje *Horu*. Na rtech choreografa se objeví potěšený úsměv. Oči mu jiskří, když se vpíjí do pohledu na svůj nejnovější výtvor. S panelovou scénou zalitou sytou listově zelenou barvou a jedenácti vynikajícími tanečníky Batsheva Dance Company, kteří zdobí prostor, je Naharinova nová inscenace vskutku zážitkem. **Naharin přirovnal Horu k hřišti s vlastními pravidly.** Nejprve se s každým

Naharinův pohybový jazyk **gaga** je inovativní způsob tréninku, který vás skrze vlastní sebeprůzkum vede k umocnění vjemů a k větší představivosti a ukazuje cestu za komfortní zónu. I vy máte možnost si s ním naživo vyzkoušet lekci – více na www.gagapeople.com.

Ohad Naharin a gaga dancers
Foto Julien Benhamou

členem souboru sešel individuálně, aby vytvořil pohybový materiál.

Po měsíci oddělených zkoušek se tanečníci poprvé spojili ve studiu. Během celého tvůrčího procesu Naharin tanečníky povzbuzoval, aby se napojili na vlastní pošetilost a rozvíjeli schopnost zasmát se sami sobě. Sám choreograf se směje, když se snaží vysvětlit, proč je v *Hoře* jedenáct tanečníků. Nejprve zazpívá verš z liturgické písně *Echad Mi Yodea (Jedenáct je hvězd v Josefově snu)* a poté tvrdí, že na jevišti je jedenáct hvězd. Žertem pak poznamená, že ve fotbalovém týmu je také jedenáct hráčů.

Na otázku ohledně názvu Naharin odpovídá, že ho prostě přitahoval zvuk slova, a dodává, že „hora“ je druh izraelského tance. „Pro některé z nás je to tanec.“ A ještě podotýká: „Je tu vedlejší význam, který se mi líbí – ve španělštině to znamená ‚hodiny‘, v jiných jazycích existuje několik dalších výkladů.“ Je třeba podotknout, že v českém jazyce má slovo „hora“ zcela jiný význam, a to je Naharinův záměr!

„Hora je sama o sobě, zároveň ale nabízí několik výchozích bodů. Odkazuje na hudbu, kterou jste už slyšeli. Jde o to, aby nám výchozí body nebránily v nové zkušenosti. Cíleně jsem vytvořil mnoho vrcholů a vrcholy mají zvláštní rytmus. Není to myšlenka nebo příběh, který to drží – je to napětí. Tanečníci jsou celou dobu na jevišti. Neopouštějí prostor.“

Ohad Naharin pro *The Brooklyn Rail*

Naharinova *Hora* je plná referenčních bodů, které slouží jako odrazové můstky, jež diváka vyvedou z uklidňujícího pohodlí něčeho známého do vzrušujícího objevování neznámého. Tanečníci vytrvale opouštějí běžnější pohyby a zkoumají všechny možnosti, které mají jejich ohebná těla k dispozici. Nacházejí nové úhly a objevují neobvyklé pozice. V jednu chvíli plynule sledují dlouhé obloky v prostoru a vzápětí svou energii zhušťují do rychlých, ostrých gest. Prvky tvaru, rychlosti a textury se neustále skládají do poutavých kombinací.

Hudba také přenáší *Horu* z oblasti poznatelného do nadpozemského prostředí. Ačkoli Naharin začal vytvářet pohybovou složku v ustáleném rytmu metronomu, nakonec si vybral několik známých klasických skladeb, které později oživil syntezátor Isaoa Tomity.

Deborah Friedes Galili v článku *Fresh and Exciting* na webu Dance In Israel, 15. 5. 2009

Fotografie z inscenace Hora jsou použity s laskavým svolením Batsheva Dance Company.

Soubor baletu Národního divadla moravskoslezského slaví s inscenací **Carmen** v choreografii Jiřího Pokorného další velký úspěch! **Získal Cenu Divadelních novin v kategorii Inscenace roku – taneční divadlo!**
Cenu Divadelních novin převzal

1. listopadu v pražském Divadle U Valšů choreograf **Carmen Jiří Pokorný**. Ceny předával herec Arnošt Goldflam. Gratulujeme!
Po Ceně Thálie pro **Natalii Adamskou** za titulní roli Carmen a užší nominaci **Francesca Fasana** za roli Dona Josého

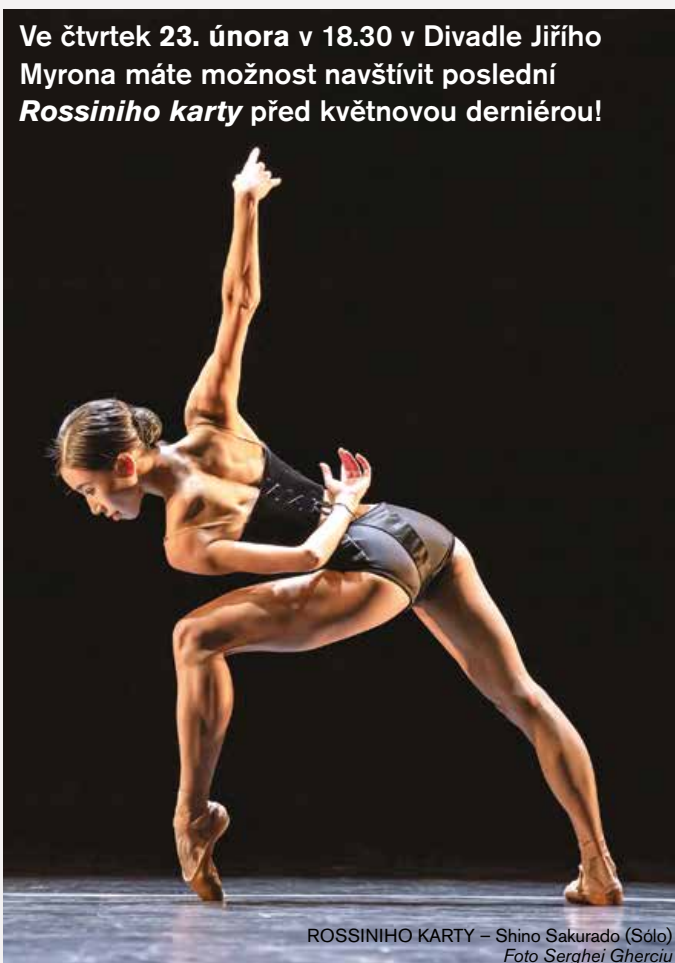
je to pro soubor baletu Národního divadla moravskoslezského další významné ocenění! Nenechte si ujít nejbližší představení baletu **Carmen**, která se uskuteční **20., 24. a 25. ledna v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona**. Srdečně zveme! (red)

V lednu si nenechte ujít ani klasický komický balet **Coppélia** v úterý 17. ledna v 18.30 v Divadle Jiřího Myrona!

COPPELIA – Hannah Nash (Coppélia), Takafumi Tamagawa (Coppélius)
Foto Sergei Gherciu

Ve čtvrtek 23. února v 18.30 v Divadle Jiřího Myrona máte možnost navštívit poslední **Rossiniho karty** před květnovou derniérou!

ROSSINIHO KARTY – Shino Sakurada (Sólo)
Foto Sergei Gherciu

! muzikál

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2022/2023

Mel Brooks (1926)
– Thomas Meehan (1929–2017)
PRODUCENTI
Návod, jak zničit broadwayskou show
Muzikál Mela Brookse
Scénář: Mel Brooks a Thomas Meehan
Hudba a texty písní: Mel Brooks
Původní režie a choreografie: Susan Stroman
Překlad: Adam Novák
Režie: Gabriela Petránková
Choreografie: Ladislav Cmorej
Hudební nastudování: Jakub Židek
Realizováno na základě zvláštní dohody se Studiem Canal
Uváděno v licenci Music Theatre International: www.mtishows.eu
Premiéra 27. října 2022 v Divadle Jiřího Myrona

Jiří Suchý (1931) – Jiří Šlitr (1924–1969)
JONÁŠ A TINGL-TANGL
... z lásky ke kabaretům...
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Premiéra 18. prosince 2022 v Divadle „12“

Stephen Sondheim (1930–2021)
– Hugh Wheeler (1912–1987)
SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET
Muzikálový thriller
Podle divadelní adaptace Christophera Bondy
Původní režie na Broadwayi: Harold Prince
Instrumentace: Jonathan Tunick
Překlad: Hana Nováková
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Marek Prášil
Uvádíme v licenci Music Theatre International (Europe) Ltd.
Premiéra 2. února 2023 v Divadle Jiřího Myrona

Juraj Čiernik (1986) – Brigita Cmuntová (1994)
O ZAJÍČKOVÍ ZAPOMNÍČKOVÍ
(z cyklu **Tajemství bludných balvanů**)
Režie: Juraj Čiernik
Texty písní: Juraj Čiernik, Brigita Cmuntová
Premiéra 27. května 2023 v Divadle „12“

 Muzikál NDM je na Facebooku:
Muzikál Národního divadla moravskoslezského

 Muzikál NDM je na Instagramu:
[muzikalostrava](https://www.instagram.com/muzikalostrava)

PRODUCENTI – Tomáš Krpec (Leo Bloom) a company
Foto Kristýna Junková

REPERTOÁR MUZIKÁLU (LEDEN – ÚNOR 2023)

Jiří Suchý – Jiří Šlitr
JONAS A TINGL-TANGL
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
4. 1. (19.00), 8. 1. (16.00), 10. 1. (19.00), 25. 1. (19.00), 23. 2. (19.00), 26. 2. (19.00)

Andrew Lloyd Webber – Don Black
LIP SE LOUČÍ V NEDELI
Český text: Pavel Vřba a Michael Prostějovský
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
5. 1. (19.00), 14. 1. (19.00), 26. 1. (19.00), 16. 2. (19.00), 21. 2. (19.00)

Mel Brooks – Thomas Meehan
PRODUCENTI
Překlad a české texty: Adam Novák
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
6. 1. (18.30), 13. 1. (18.30), 24. 2. (18.30), 25. 2. (18.30)

Tim Rice – Andrew Lloyd Webber
JESUS CHRIST SUPERSTAR
Přebásnil: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ivana Hannichová
7. 1. (18.30)

Leonard Bernstein – Stephen Sondheim
– Arthur Laurents – Jerome Robbins
WEST SIDE STORY
Překlad: Jiří Josek
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Lucie Holánková
15. 1. (16.00), 19. 2. (16.00)

Michael Kunze – Sylvester Levay
REBECCA
Český text: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
18. 1. (18.30)

Andrew Lloyd Webber na motivy básnické sbírky
„Praktická kniha o šikovných kočkách“ T. S. Eliota
KOČKY
Přebásnil: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková
Choreografie: Pavel Strouhal
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
19. 1. (18.30)

Boris Urbánek – Jiří Krhut – Vojtěch Štěpánek
HARPAGON JE LAKOMEC?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
21. 1. (18.30), 22. 1. (16.00)

Stephen Sondheim – Hugh Wheeler
SWEENEY TODD: DÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET
Překlad: Hana Nováková
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Adam Sedlický
2. 2. (18.30) – premiéra, 4. 2. (18.30) – druhá premiéra, 17. 2. (18.30), 18. 2. (18.30)

Richard Taylor – Rachel Wagstaff
KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU
Překlad: Hana Nováková
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování a dirigent: Jakub Židek
11. 2. (18.30), 12. 2. (16.00), 28. 2. (19.00)

Jason Robert Brown
PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)
Překlad: Tomáš Novotný
Režie: Janka Ryšánek Schmiedtová
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / David Schreiber
14. 2. (19.00)

Juraj Čiernik – Jan Vlas
– Brigita Cmunťová
POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI
(z cyklu *Tajemství bludných balvanů*)
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Vlastimil Ondruška
24. 2. (10.00), 28. 2. (10.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU

Milí muzikáloví příznivci,

počátek každého roku bývá obdobím bilancování toho uplynulého a zároveň pohledem do budoucnosti. Náš muzikálový soubor má za sebou tři velmi úspěšné inscenace. Na komorní scéně v Divadle „12“ jsme v červnu loňského roku uvedli již šestý muzikál z pera skladatele Andrewa Lloyda Webbera *Líp se loučí v neděli* a v prosinci legendární semaforový kabaret *Jonáš a tingl-tangl*. Na velké scéně Divadla Jiřího Myrona pak realizoval náš soubor jen jednu premiéru, a sice světově proslulý *Producenti*. Inscenaci jsme dali

podtitul *Návod, jak zničit broadwayskou show*. A diváky zavádíme do zákulisí newyorského divadelního světa. Skvělá hudba, politicky nekorektní humor a řada dramatických zvratů. To jsou *Producenti*! A co na nás čeká v tom roce novém? Už v únoru v Divadle Jiřího Myrona

LIP SE LOUČÍ V NEDELI – v lednu poprvé se Soňou Jungovou v roli Ženy!
Foto Adam Živnůstka

Sweeney Todd: Dábelský lazebník z Fleet Street. Jde o muzikálový thriller, který čeští diváci znají především ze slavného filmu Tima Burtona s Johnnym Deppem v titulní roli. Je to asi nejúspěšnější titul z pera muzikálového velikána Stephena Sondheima a jde teprve o třetí nastudování u nás – přitom o první na skutečně velké scéně. Pokud jde o tuto sezónu, v květnu v Divadle „12“ připravujeme hru *O zajíčkoví Zapomněnkovi* z cyklu *Tajemství bludných balvanů*. Pokud mohu nahlédnout ještě na počátek sezóny příští, na podzim uvedeme slavný anglický muzikál *Oliver!*, který vznikl na počátku 60. let minulého století podle literární předlohy Charlese Dickense. Jde vůbec o první britský muzikál, který byl uveden na Broadwayi, a to s nemalým úspěchem.

Samozřejmě Vám přeji vše nejlepší do toho nového roku 2023 a hlavně hodně krásných divadelních zážitků, o které se náš muzikálový soubor bude snažit ze všech sil.

Gabriela Petráková

Gabriela Petráková

ROZHOVOR

Foto Martin Straka

Choreograf LADISLAV CMOREJ

Zbožňuji práci s pohybovým humorem na různé způsoby

Sympatický a všestranně nadaný choreograf **Ladislav Cmorej** je muzikálovým návštěvníkům velmi dobře známý. S naším souborem spolupracuje pravidelně již několik let a jeho práci můžeme obdivovat hned v několika repertoárových inscenacích (namátkou *Rebecca*, *Květiny pro paní Harrisovou*, *Harpagon je lakomec*?) a nově také v muzikálu *Producenti*, který měl premiéru v říjnu. V čilém pracovním ruchu jsme jej na chvíli zastavili a položili mu pár otázek. A to bylo opravdové štěstí, protože náš „Laco“ se moc zastavit nedá...

S muzikálovým souborem Národního divadla moravskoslezského spolupracuješ poněkolkáté s odstupem mnoha let. Dokázal bys popsat, zda se tento soubor během té doby nějakým způsobem proměnil?

Soubor se určitě proměnil, a to jak díky novým, mladým členům, tak i kvalitativně, protože má za sebou už kopec inscenací, kde tančí v nejrůznějších žánrech. Takže má velmi slušné dovednosti i v žánrech, jako jsou swing, jazzový tanec či step, což se nám v *Producentech* náramně hodí.

Muzikál Producenti je specifický v mnoha ohledech, včetně choreografií. Jak se vytváří tanec, který má být provokativní, možná až trochu pobuřující?

Díky tomu, že je muzikál *Producenti* fantastická komedie (a já jsem veselé povahy a zbožňuji pracovat s pohybovým humorem na různé způsoby), tvořilo se mi jedna radost. V choreografiích je velké množství nadsázky, mnoho specifické stylizace, někdy i vkusné erotiky, ale i bizarního či absurdního humoru. Myslím, že také celkem tvořivě využíváme scénu a rekvizity.

Má poslední otázka vyznívá spíš jako klišé, ale přesto – máš v rámci světových muzikálů nějaký nesplněný sen, jehož součástí bys chtěl být na pozici choreografa?

Samozřejmě. A ne jeden. Na nejvyšší příčce jsou hned dva tituly – a to muzikály *Chicago* a *Matilda* (v obou případech mi jsou obrovskou inspirací jejich původní choreografové Bob Fosse a Peter Darling – oba dva jsou geniální). A v těsném závěsu za nimi je *West Side Story* a tituly *Book of Mormon* a *Kinky Boots*.

Při choreografické zkoušce s Hanou Fialovou a Radkem Melšou.
Foto Martin Straka

Laco, děkujeme – a kdo ví? Třeba se ti u nás některý z vysněných titulů splní...
(tn)

Laco Cmorej jako tanečník a asistent choreografie působil v muzikálech *Dracula*, *Cyrano z predmestia*, *Niektó to rad horúce*, *Hamlet*, *Grek Zorba*, *Cigáni idú do neba*, *Kleopatra*, *Hair*, *Fontána pre Zuzanu*, *Rocky Horror Show*, *Sweet Charity*, *West Side Story*, *František z Asissi*, *Bathoryčka*, *Osmý svetadiel* ad. Tančil také v inscenacích opery a činohry Slovenského národního divadla *Partybreakers*, *Kocúr na kolieskových korčuliach*, *Kral sa zabáva*, *Oblaky* nebo *Čarovná flauta*. Jako tanečník účinkoval i v řadě tanečních a pohybových produkci na Slovensku i v zahraničí. Vytvořil choreografie k mnoha inscenacím, z těch nejvýznamnějších jsou to například *Fame*, *Vyhadzovači*, *Hairspray* či *Mačky (Cats)* na bratislavské Nové scéně, *Carmen* a *la Gypsy Devils* ve Slovenském národním divadle, *Listy Emilovy* ve Studiu L+S, *Dvaja páni* z *Verony* pro Letní shakespearovské slavnosti, *Footloose* v Divadle na Orli v Brně nebo také show na ledě *Maša a medveď*. Choreograficky se podílel na mnoha komerčních akcích i televizních pořadech. Je choreografem a uměleckým šéfem tanečního seskupení Credance. Působil také jako pedagog v rámci letních mezinárodních workshopů Letavy a také v nadaci pro talentovanou romskou mládež Divé Maky.

Se souborem muzikálu spolupracoval například na inscenacích *Rebecca*, *Děj se co děj (Anything Goes)* či *Květiny pro paní Harrisovou*.

Jiří Suchý (1931) – Jiří Šlitr (1924–1969)

JONÁŠ A TINGL-TANGL

... z lásky ke kabaretům...

Vizuál k inscenaci

O nejnovějším počínu v Divadle „12“, tedy o legendární hře divadla Semafor, jsme si povídali s představiteli dvou hlavních rolí – **Tomášem Savkou** a **Jakubem Žídkem**.

Tome, my už jsme si kdysi povídali o tom, že na písničkách Semaforu jsi vyrostl, ale jak jsi to, Kubo, měl ty? Co pro tebe znamenaly či znamenají písně této dvojice?

Jakub: Jako malému dítěti mi spíš utvářeli názor rodiče, resp. to, co se doma poslouchalo. V mém případě už to nebyly gramofonové desky jako spíš magnetofonové pásky, kde byl i jeden s písničkami Suchého a Šlitra... Znal jsem tedy nazpaměť skladby jako *Tereza*, *Zuzano*, *Pramínek vlasů*, ale taky *Tulipán*, který je i v našem *Jonášovi*. „Přišel mi k svátku gratulovat Olda...“ Myslím, že bych tu píseň v šesté sedmé třídě vystříhnul celou, a to jsem ji nikdy nehrál ani nezpíval. Určitě jsem ale v té době nijak neřešil osobnost Jiřího Šlitra. Vnímal jsem tenkrát kromě textů hlavně skvěle zapamatovatelnou melodii, aniž bych věděl, že jejím autorem byl právě on.

Takže, pánové, souhlasíte s tím, že písně Suchého a Šlitra dnes zcela

Když jsme u toho, Tome, je těžké hrát postavu po někom, kdo ji zcela originálně nastavil, navíc když se tento „originál“ nejspíš brzy přijede na jednu z repríz podívat...?

Tomáš: Je to zavazující a něco úplně jiného, než na co jsem byl doposud zvyklý. Písně v této hře jsou vlastně víc vyprávění než zpívání. A ještě to komplikuje fakt, že ten geniálně napsaný text musím vzít jaksi za svůj, aby byl výsledek uvěřitelný. Jiří Suchý měl zkrátka výhodu, že si ho napsal, vycházel ze svých pocitů a měl to tedy jakoby „zdarma“. O to víc to funguje, protože jeho projev je absolutně přirozený, obyčejný a tím pádem je v něm velká pravda.

Jakube, Jiří Šlitr byl skvělý hudebník, pianista, improvizátor... Což jsi ty taky. Dovoluje ti tvá role jaksi improvizovat po svém? Nebo se držíš striktně originálu...?

Jakub: Počkej – ten dovětek „ty taky“ bych možná přeškrtnul a začernil, protože pakliže zmíníš osobnost Jiřího Šlitra, tak bych o sobě nemohl nic takového říct.

Dobrá, zůstaňme tedy u slovíčka „improvizátor“. Ty přece na klavír improvizuješ skvěle!

Jakub: To jsem si myslel do chvíle... Ne, vlastně jsem si to nemyslel nikdy. Ale dá se říct, že jsem se nikdy nebál improvizace. Nicméně v momentě, kdy jsem vyslechl různé verze *Jonáše*, ať už z roku 1962, nebo 1965, kde pan Šlitr improvizuje na motiv *Šla Nanyňka do zelí* v různých stylech, tak mi spadla brada. Spíš bych řekl, že z toho mám obrovský respekt. O nějakou improvizaci se pokusím. Ale mým cílem to není. Ani to nejde, protože nejsem tak skvělý improvizátor a klavírista,

Tomáš Savka a Jakub Židek na zkoušce
Foto Martin Popelář

Jakub Židek a Tomáš Savka na zkoušce
Foto Martin Popelář

abych si dovilil se vůbec přiblížit k tomu, jak to hrál Šlitr. To je naprosto specifický, ragtimový styl hraní! Ten člověk stále hraje čtyř- pětihlas v pravé ruce, jako by měl víc prstů než normální, běžný smrtelník, a zní to naprosto samozřejmě. My smrtelníci na to musíme postupně přicházet, což se nám stejně nikdy úplně nepodaří...

Máme představovat dva lidi, kteří znamenali (a jeden z nich stále znamená) pro českou kulturu NĚCO. A to je zavazující pro kohokoliv, kdo to s hudbou myslí upřímně.

Jiří Suchý si kvalitní hru nedovede představit bez přítomnosti sličných dívek, takzvaných Semafor Girls. Souhlasíte, pánové, v tomto s autorem?

Tomáš: Ano.

Jakub: Já nevím, na co se ptáš... Já jsem ženatý.

Tomáš: Já taky, přesto říkám ano.

Jakub: Samozřejmě jde v první řadě o diváky... Přestože máme s Tomášem oba jisté... jak bych to řekl... přednosti, tak nejsou až tak velké, aby se divák dokázal dvě hodiny dívat jen na nás dva. Chce to trochu oživení a té opravdové krásy a křehkosti. I když my umíme nabídnout taky poměrně mnoho...

Když si teď odmyslíte, že tento článek budou číst naši diváci, tak co na ty naše ostravské Semafor Girls říkáte...?

Jakub: To bude někdo čist?

Já ti to neřekl?

Jakub: Aha, on to je psaný rozhovor... No, takže...

Tomáš: ...Jsou krásný! Včera jsme například měli choreografickou zkoušku s jednou z nich...

Jakub: Já žádnou choreografickou zkoušku neměl...!

Tomáš: Ne, tys tam nebyl... A říkám jí: Tyhle pohyby jsou přesné z klasické

silvestrovské scénky Suchého s Molavcovou! Chvilí na ni koukám a říkám: Ty to asi neznáš, vid? A ona na to: Já jsem Němka... (*Franziska Horák, pozn. red.*) Takže evidentně silvestrovský program z roku 1976 neviděla.

Nehleď na to, že ještě asi nebyla úplně na světě...

Jakub: Na druhou stranu – kdo z nás viděl silvestra z roku 1976?

Tomáš: No v originále asi ne...

Mluvili jsme o tom, že text hry Jonáš a tingl-tangl je v mnohém nadčasový... Co – kromě pobavení a krásných melodií – by tato inscenace mohla divákům přinést?

Tomáš: Určitě poezii. V textu je jasně vidět inspirace forbinami pánů Voskovce, Wericha, Horníčka... To je věc, která už se dnes moc nevidí. Zřejmě proto, že to dnes už zkrátka nikdo moc neumí napsat.

Představíme-li si tingl-tangl – tedy poctivý kabaret nevalné úrovně – navštívili jste někdy takový...?

Tomáš: To se ptáš na bordel...?

Přeber si to, jak chceš.

Jakub: Já chodím jenom do divadla, protože na nic jiného nemám čas. A pokud ses ptal na něco, jako je bordel, tak to se rozhodně v divadle najít dá...

Dobře... Tome...?

Tomáš: Vlastně ano. Když mi bylo dvacet, byl jsem na dovolené v Thajsku a tam jsem jeden takový tingl-tangl navštívil... Ale aktivní zkušenosti s tím asi úplně nemáme ani jeden.

A když tu otázku obrátím: chybí podle vás v Česku podniky tohoto druhu?

Tomáš: Já jsem popravdě nic takového nezažil, takže nevím, jakou atmosféru tyto

podniky mají. Nebyl jsem v legendárním podniku *Moulin Rouge*, jen jsem o tom slyšel...

Jako bych četl podtitul původního Jonáše, který zní: „Dovoňte, abychom se tímto představením vyznali z lásky ke kabaretům, music-hallům a tingl-tanglům, ve kterých jsme nikdy v životě nebyli, ale jejichž atmosféru tušíme.“

Jakub: Možná právě v tom je ta poetičnost, protože realita by třeba nebyla tak příjemná, veselá, zajímavá, barvitá, poetická... Dnešní doba by spíš nahrála tomu, že by to bylo možná až nechutné. Obyčejně nechutné, nikoliv poetické.

Chybí ti v dnešní době poetika?

Jakub: Ano! Takže si říkám, jestli náhodou není naším úkolem trochu té poetiky a představivosti přinést. V těch písních je spousta krásných jinotajů a myslím, že lidi dnes informace jen stroze přijímají a přestali nad nimi přemýšlet. Berou text za definitivní, ale odnaučili se jej zpracovávat, nebo za ním něco hledat. To je to, o co přicházíme a co se pokusíme vrátit zpátky.

Tomáš: Doba šedesátých let těm jinotajům trochu víc nahrávala. Publikum je jaksi čekalo. Čekalo skrytý humor a politické narážky, což se teď možná trochu vrací.

Původní semaforická inscenace Jonáše dosáhla 242 repríz. Kolik byste si jich přáli vy?

Jakub: Minimálně 243.

Tomáš: Říkali jsme si, že kdyby se náhodou zase zavřela velká divadla, tak máme s čím jezdit... Že budeme mít krásnou inscenaci ve dvou. Vlastně ve třech, protože slečna nesmí chybět... Takže doufám, že se náš *Jonáš* bude líbit a že budeme hrát co nejvíc.

Jak jsem říkal, je to trochu jiná disciplína a velká pocta vůbec smět takovou inscenaci vytvořit.

(tn)

Stephen Sondheim (1930–2021)
– Hugh Wheeler (1912–1987)

SWEENEY TODD: DÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET

Groteskní hororová komedie, nebo dle podtitulu hry muzikálový thriller: to je **Sweeney Todd**, jeden z vůbec nejznámějších a nejuznávanějších muzikálů na světě. V České republice zatím tolik známý není: na prkna NDM se s ním poprvé dostává skladatelská tvorba geniálního Stephena Sondheima.

Sondheima znáte jako autora písňových textů k muzikálu *West Side Story*. Ty napsal v pouhých šestadvaceti letech, kdy ho teprve čekala dlouhá kariéra nejen textaře, ale také skladatele: patřil mezi osobnosti, které oba tyto talenty kloubí, a právě v organickém propojení hudby a textů tkví velká kvalita jeho díla.

Sweeney Todd zaujme především svým neotřelým groteskním příběhem. Titulním hrdinou je talentovaný holič a lazebník, kterého proradný soudce Turpin před lety neprávem poslal na galeje. Nyní se Todd vrací do Londýna, hledá ženu a dítě, které musel opustit. A začíná toužit po strašlivé pomstě. Naštěstí jeho sousedka paní Lovettová je žena praktická a nápaditá. Provozuje obchod s nejhoršími masovými pirožky v Londýně – a čerstvé suroviny by se jí hodily!

Holič, ze kterého jde strach. Doktor, který vraždí své pacienty. Takové představy kolují a děsí lidi už po staletí. Není zcela jasné, kdy a kde se v ústní tradici příběh o dábelssky prohnáném lazebníkovi objevil poprvé.

První doložená verze příběhu o Sweeneyem Toddovi však vznikala v Londýně v letech 1846–1847. Příběh byl publikován na pokračování v laciných hororových sešitech označovaných termínem „penny dreadful“ a jeho původní název zněl *Šňůra perel*. V tomto příběhu o mladých milencích figuroval Sweeney Todd jako hlavní negativní postava. Právě on, společně se svou komplickou paní Lovettovou, zaujal veřejnost nejvíce a v dalších verzích příběhu se již stává titulní postavou.

Těch verzí bylo nemálo: příběhu se okamžitě dostalo souborného knižního vydání, potom divadelní adaptace, později několika adaptací filmových. V roce 1973 mělo v Londýně premiéru činoherní zpracování dramatika Christohera Bonda, na které se přišel podívat velký anglofil Stephen Sondheim, a rozhodl se příběh zhudebnit. Spojoval totiž Sondheimovy oblíbené žánry: melodrama a grotesku.

Muzikál *Sweeney Todd* měl broadwayskou premiéru v roce 1979 a pro svou originalitu vzbudil okamžitě velký ohlas. V roli paní Lovettové tehdy zazářila populární herečka Angela Lansbury. Paní Lovettová je ostatně jednou z nejzajímavějších hereckých příležitostí pro ženské muzikálové interpretky: v dalších inscenacích se objevily takové hvězdy jako Julia McKenzie, Imelda Staunton nebo Emma Thompson.

Velmi známá je také filmová verze režiséra Tima Burtona z roku 2007, v níž hlavní role ztvárnili Johnny Depp a Helena Bonham Carter. V češtině byla uvedena s podtitulem *Dábelsský holič z Fleet Street*. V našem překladu však Sweeneyho nenazýváme holičem, ale lazebníkem. Má totiž pro své zákazníky připravenu daleko širší nabídku služeb než jen holení: také třeba trhání zubů, a nejvybranějším zákazníkům nabídne dokonce uklidňující masáž či kapku drahého parfému! Dorazíte?

(hn)

Dobová ilustrace z knižního vydání ŠNŮRY PEREL

JURAJ ČIERNIK Pokaždé je to pohádkaření

Juraje Čiernika dobře znáte nejen jako herce, ale také jako režiséra několika inscenací v Divadle „12“: *Thrill Me (Vzruš mě!)*, *Pohádka o bídém havíři*, *Dítě a kouzla* a *Lip se loučí v neděli*. Chystaný *Sweeney Todd: Dábelsský lazebník z Fleet Street* bude jeho první režii na velké scéně Divadla Jiřího Myrona.

Juraji, s jakými pocity se na tento úkol chystáš?

Mé pocity nejsou nijak rozdílné od těch, když režíruji na malé scéně nebo když jako herec stojím na scéně velké. Díky tomu ten prostor dobře znám. Spíše mě baví, že i na velké scéně jdu opět do titulu s jakýmsi podivným, vykloubeným příběhem, jako byl třeba u *Thrill Me*.

Poprvé v Ostravě uvádíme muzikál s hudbou světově uznávaného Stephena Sondheima. Co mohou diváci od jeho tvorby očekávat?

Diváci se skutečně mohou těšit, protože podle mě to byl jeden z nejlepších hudebních skladatelů současnosti. Dokonce i ve srovnání s vřehlasným Andrewem Lloydem Webberem je jeho kompozice propracovanější a jaksí odvážnější a bližší hudební současnosti. Nebojí se pracovat s disonancí – a přesto se dílo zdá velice zpěvné a lehce zapamatovatelné.

Čím tě Sweeney Todd oslovuje?

Baví mě spojení velmi dramatického děje s odlehčenou formou, jakou se příběh vypráví. Něco tak drastického, jako je vraždění a jedení lidí, je podáno s ironií,

V inscenaci PRODUCENTI jako Roger s Lacem Hudcem Šubrtem (Carmen Ghia)
Foto Kristýna Junková

lehkostí a humorem. Těším se na vytváření a spojování těchto kontrastů.

A v čem se bude tvoje pojetí lišit od jiných nastudování tohoto muzikálu?

Vlastně si nemyslím, že by se mělo lišit. Jako režisér považuji za svůj úkol splnit požadavky autora a příběhu. Má to být „jen“ dobře postavený, srozumitelný příběh, který přes svou drastičnost bude přinášet hodně úsměvných situací. Abychom nezatežkali diváka hektolitry krve, ale odlehčili mu pohled na svět. A třeba ho nechali i přemýšlet.

V této sezóně se představuješ jako herec, režisér i autor. Jaké pro tebe je střídání tolik různorodých funkcí?

Všechny tyto pozice podle mě mají stejný základ: vytváříme umělou situaci a stavíme jakýsi příběh. Pohádkaření. To platí jak v případě, že v roli herce tvořím společně s inscenačním týmem, tak v případě, když jsem součástí týmu jako režisér, nebo když mám možnost příběh ještě ovlivňovat, vymýšlet, dotahovat a přetvářet jako autor. Rozdíl je v kompetenci, co mohu ještě ovlivnit a změnit, ale můj přístup je vždycky stejný.

(hn)

Hudební nastudování inscenace připravuje dirigent **Marek Prášil**, který o uvedení tohoto titulu několik let usiloval.

„Po hudební stránce je to jeden z vůbec nejkvalitnějších muzikálů, jaké jsem kdy poznal. Ve své komplikovanosti, složitosti je až na hranici muzikálové opery. Dokonce jsme si při korepetičích několikrát vzpomněli na tvorbu Leoše Janáčka, který používá některé podobné kompoziční metody. Je to zkrátka velká výzva, na kterou se nesmírně těším. Těším se také na spolupráci s Jurajem Čierníkem a věřím, že se nám podařilo sestavit úžasné obsazení, včetně několika nových tváří!“

KVĚTINY
SE VRACÍ!Hana Fialová (Áda Harrisová)
Foto Adam ŽivnýReprízy 11. 2. (18.30), 12. 2. (16.00),
28. 2. (19.00) v Divadle Jiřího Myrona

Po krátké pauze se vrací na repertoár **Květiny pro paní Harrisovou**. Příběh o uklízečce, která se rozhodne pořádně si šaty od Diora, je skutečným pohazením na duši. V našem repertoáru je tato inscenace výjimečná také tím, že pouze několik málo rolí je alternovaných: většina postav totiž našla přímo v našem stálém souboru své naprosto ideální představitele. To se týká také titulní postavy paní Harrisové, která v muzikálu dostává mimořádný prostor. Její představitelka Hana Fialová za celé představení téměř neopustí jeviště. Za svůj výkon byla letos oceněna Cenou Thálie a takto její výkon popsala odborná porota: „*Hana Fialová přesně vystihla bezelstnou povahu, spontánní*

laskavost a dobrosrdečnost postavy Ády Harrisové, obyčejné ženy, pracující jako uklízečka. V hereckém i pěveckém ztvárnění Hany Fialové se přesvědčivě

zrcadlí všechny Ádiny touhy, krize a pády. Áda jde nekompromisně za svým cílem, a i když se jí vše zhroutí, dokáže se nadechnout a jít dál.“ (hn)

Tomáš Savka (Albert Harris), Hana Fialová (Áda Harrisová)
Foto Adam Živný

OSOBNOST

Jan Drahovzal – jméno, které pravidelným návštěvníkům Národního divadla moravskoslezského není třeba dlouze představovat. Za svoji bohatou éru v souboru operety tehdejšího Státního divadla v Ostravě, nynějšího muzikálového souboru NDM, ztvárnil neuvěřitelných 162 rolí (včetně tří operních). Za všechny jmenujme například **Paganiniho** Franze Lehára, **Cikánského barona** Johanna Strausse, Prince Su-Čonga v **Zemí úsměvů** Franze Lehára, Gabriela Eisensteina v **Netopýru** Johanna Strausse, Jima Kenyona v operetě **Rose Mary** Rudolfa Frimla, Průchu v **Perlách panny Serafinky** Rudolfa Piskáčka. Z muzikálových rolí vytvořil

např. Henryho Higginse v **My Fair Lady** od Fredericka Loeweho, Artuše v **Camelotu** stejného autora... Ve významných muzikálových rolích ho koneckonců můžeme vidět dodnes: Starobyl Vznešený v **Kočkách**, Kněz v rockové opeře **Jesus Christ Superstar** či Bryan v **Producentech**.

A přesto, že náš soubor po oficiální stránce opouští, rozhodně se s ním neloučí! Jana Drahovzala budeme moci vidat ve všech stávajících rolích a určitě k nim přibude ještě mnoho dalších. V letošní sezóně si dokonce „odskočil“ do vedlejšího souboru činohry, kde hostuje v inscenaci **Hoří, má panenko**. (tn)

Jan Drahovzal
Foto Petr Hrubeš

VÝROČÍ

Zdroj soukromý archiv Ivany Tomáškové

JAN BOLECH

Pravý sborový umělec

(* 13. února 1923, Ostrava – † 7. října 2001, Ostrava)

Angažmá v SDO:

1945–1990 člen operního sboru

Opera, to nejsou jen sólové party hlavních rolí, ale také sbor, majestátní umělecké těleso, bez jehož síly a monumentálnosti by realizace řady oper jako například **Prodaná nevěsta**, **Trubadúr** nebo **Nabucco** vůbec nebyla myslitelná. A právě mohutnost operního sboru, tak působivá a díky své mnohohlasé síle fascinující, může způsobit, že se jeho jednotliví členové málokdy dostanou do hledáčku umělecké kritiky či do stejné příznivé publika jako sólisté. Práce a umělecké nasazení sboristů jsou ale stejně důležité a mnohdy i komplikovanější v nutnosti dokonale souznít nejen pěvecky, ale i inscenačně s obrovským celkem operního ansámblu. Občas se ale přece jen stane, že se někteří jeho členové

zapišou do paměti a divadelní historie více než ostatní. Jedním z takových byl i **Jan Bolech**, dlouholetá opora ostravského operního sboru, který se narodil před 100 lety. Vyučil se sice jako řidič pouliční dráhy, soukromě se ale intenzivně věnoval studiu zpěvu u významného ostravského pěveckého pedagoga Rudolfa Vaška a vynikající operní pěvkyně Zdeňky Divákové. Do sboru ostravské opery nastoupil jako první bas a zpíval v něm bezmála čtyřicet let. A do svého deníku si poznamenal, že na ostravském jevišti vystoupil osm a půl tisíckrát! Jeho sborová kolegyně Ludmila Dejmková na něj vzpomíná jako na velkou osobnost ostravského operního ansámblu a nesmírně aktivního člověka, jenž byl díky svému hereckému talentu operními režiséry často obsazován i do epizodních rolí. Ztvárnil například řadu sluhů, jako

jsou Ambrogio v **Lazebníkovi sevillském**, Leopold v **Růžovém kavalírovi**, Poslíček v **La traviatě** či Sciarone v **Tosce**. Každá Bolechova postavička byla ojedinělá díky jeho schopnosti propůjčit jí originální gesta, mimiku i chůzi tak přesvědčivě a výstižně, že i ve velkém množství figur na operním jevišti nemohla divákům uniknout. Jeho nejlepší rolí, kde přímo exceloval a svým výkonem podporoval skvělého ostravského barytonistu Čeňka Mlčáka, byl starý nápojeva Nikituška v Pauerově opeře **Labutí píseň**. Připomeňme také roli němeého kolovrátkáře Kudrny v Kovařovicově opeře **Na starém bělidle** nebo úlohu Soudce v **Daliborovi**.

Jan Bolech divadlo miloval a věnoval se mu nejen jako zpěvák, ale později i jako správce budov v době, kdy po ničivém požáru probíhala rekonstrukce Divadla Jiřího Myrona. Byl obdařen skvělou pozorovací schopností, a tak mu neušlo nic, co se dělo na jevišti i okolo něj. Kolegové na něj vzpomínají jako na velmi zábavného člověka, který se přátelil nejen s umělci napříč soubory, ale i s lidmi ze zákulisí. Rád si dal partičku karet se členy orchestru, s fachmany z dílen nebo s „kluky“ z techniky a svými veselými historkami bavil kulisáky, rekvizitářky, údržbáře, vrátné i uklízečky. Láska Jana Bolecha k divadlu natolik ovlivnila i jeho dcery, že si, jak samy přiznávají, nedokázaly představit jiný život než ten spojený s divadlem. Starší **Drahomíra** (provdaná **Kaletová**) se stala coby sekretářka nepostradatelnou pravou rukou hned sedmi ředitelů Státního a později Národního divadla moravskoslezského a mladší **Ivana** (provdaná **Tomášková**) se vydala zcela v otcových šlépějích. Po absolvování zpěvu na ostravské konzervatoři nastoupila na počátku roku 1978 do ostravského operního sboru. Po téměř půl století působení se v lednu 2023 s operou NDM loučí. A nejvíce si považuje právě toho, že mohla stát po boku svého otce jako jeho kolegyně téměř dvacet let! Jan Bolech byl skutečným sborovým umělcem, jenž dlouhá léta spoluutvářel a obohacoval složitý organismus operního souboru ostravského divadla. (kp, at)

S kolegyněmi z operního sboru – vlevo Věra Tejková, vpravo Drahomíra Janíčková při zkoušce MISTRŮ PĚVCŮ NORIMBERSKÝCH (1964)
Zdroj soukromý archiv Ivany TomáškovéČeněk Mlčák (Vasilij Vasiljevič Světlovidov) a Jan Bolech (Nikituška) v Pauerově LABUTÍ PÍSNI (1974)
Foto František Krasl

MICHAEL TARANT

Neopakovat se! (* 8. února 1953)

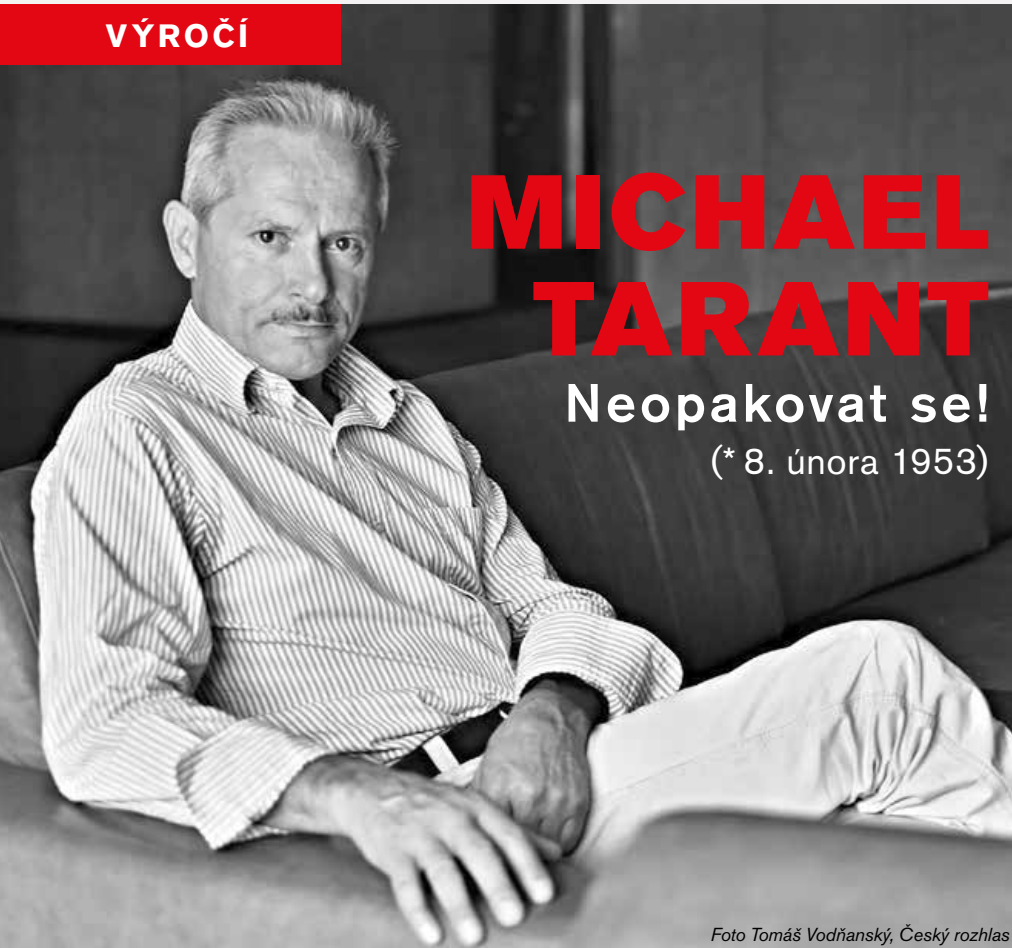

Foto Tomáš Vodňanský, Český rozhlas

*Angažmá v SDO/NDM:
1991–1993 režisér a šéf činohry
1993–1994 režisér činohry*

Není mnoho režisérů, kterým se během jejich umělecké kariéry podařilo spolupracovat se všemi soubory ostravského „velkého“ divadla, tedy s činohrou, operou, operetou (dnes muzikálem) i baletem Státního a později Národního divadla moravskoslezského. Většinou jsou tvůrci orientováni a specializováni na svůj „obor“ a ne vždy chtějí (či umí) podniknout dobrodružnou cestu žánry napříč. Pro režiséra **Michaela Taranta** byl vždy charakteristický výrazně syntetický jevištní tvar, jeho činohrami zněla velkoformátová hudba a „hostily“ operní zpěváky, opery či balet zase činoherce a slovo, hudba i pohyb tvořily organicky provázaný komplex v rámci inscenací. Proto jsme jej na počest jeho životního jubilea požádali, aby si vybral z každého souboru po jedné své inscenaci a jejich prostřednictvím se vyznal ze svého vztahu k ostravskému divadlu. A Michael Tarant tuto prosbu naplnil, věren sám sobě, nekonformním pulzujícím textem s neortodoxním frázováním a silným nábojem emocí. (at)

Píši těchto pár řádek v předvečer odletu z Evropy a myšlenky víří.

Setkání s divadelním prostorem Ostravy jsem prožil více, zásadním pro náš vztah

bylo až naše hostování s pardubickým *Přeletem nad kukaččím hnízdem*. Ostravskou přehlídku Divadlo dnešku jsme si prožili, krásná představení, *Nevesta hól* z Martina, například. Sounáležitost. Hlavní cena, ale především ohlas a vzpomínaný pětadvacetiminutový aplaus mi v tomto originálním prostoru „*Kukačkami*“ prokypřil půdu... Měl jsem před revolucí čerstvou nabídku z Městských divadel pražských, když jsem přijal hostování v ostravské činohře. Soubor, prostor, touha po novém, vše ucítíte na prvý dotek. Vznikla inscenace „výheň“ *Don Juan*. Horečnatá scénická montáž, jedna z nejosobitějších hudebních kompozic Dana Fikejze, pocit, že vše je možné. Křídla. Pro vznik inscenace zásadní předpoklad... herci. Soubor. Síla, talent, vůle. Schopnost tvořit nový, neznámý svět. To byl

DON JUAN (1991)
– Jan Fišar (Juan)
Foto Josef Hradil

ten hlavní důvod, proč jsem po premiéře přijal nabídku na angažmá. A post šéfa činohry. Svět otevřený dalším režisérům, projektům... ale to je jiná píseň. Zpět ještě k setkání prvnímu – to bývá magické. V Ostravě jsou důležité lidé v divadle... technika, osvětlovači, zvukaři... celý ten nikdy nekončící příběh – osudů, vkladů. Často i obětí. Během své cesty životem zažil jsem vícekrát. Zajímavé – jímavé – osudové chvíle zvláště zde. Na pomezí kultur. Za všechny... Honza Fišar. Znali jsme se od školy. Měl jsem k Honzově rodině i vztah osobní. Teď náhle – Honzo, budeš Don Juan... Ale já nepívám!!! Znal můj vztah k hudbě. Zhubneš? Ano. Tak o ostatní se nestarej. Juanovský mýtus s námi ozvláštnili znamenití členové operního souboru. Výborní činoherci. A Honza? O život zkoušel a žil téma syna. Hledajícího Boha. Otce. Vedoucího s nimi spor. Osamělého muže, rozvracejícího i životy žen. A především ten svůj... i přátel. Spěchali jsme. V Praze, v Ibsenově ulici čekal na naši premiéru statečný muž. Pan Vlastimil Fišar. Závod s časem jsme vyhráli. Na videu, ale ještě ji viděl. A napsal krásný dopis. Tatínek.

Romea jsem zažil třikrát. Setkání prvé s Romeem na škole, to jsem jej hrál... spíše pokoušel jej žít a procítit *Kdo nepoznal ran, se jívám směje*... Jak pravdivé, že? Podruhé... v Pardubicích, když nám stále nechtěli povolit *Přelet nad kukaččím hnízdem*... tak tedy dobře – vzdor! Shakespeare a sonet 66. Zakažte to! Následovala divadelní smršť, festivaly, ceny, TV záznam, zájezd do Itálie a *Kukačky*. A náhle, Prokofjev... po letech, s jinou zkušeností... Igor Vejsada a jeho soubor. Nešťěstím je, když choreograf s režisérem soupeří.

My byli a jsme s Igorem jako bratři. Zažil jsem několikrát. Je to vzácné. A úplně jiný – Romeo... Jen se neopakovat! Krajina hudby. Vlny. Energie. Poryvy těl. Vášeň. Kdo poznal balet, ví, jakou prací a často bolestí je výsledný tvar vykoupen. Krása s kapkami krve. A opět za všechny – osud – Romeo lavíroval s nohou, kolenem. Jenže byl výjimečný. Pravdivý. Přísná kázeň, technika, cit a odhodlání... přivedla jej k premiéře. A Igor. Poduškový tanec... slyšíte? Vlna za vlnou.

Don Giovanni – Viva la libertá! Slyšíte?!? A znovu! Viva la libertá... Tu obrácenou italskou čárku nad „a“ neumím, ale mráz mi jde po zádech. Ať žije svoboda! Ten všelidský apel. A zároveň otázka. *Dona Giovanniho* jsem vždy toužil dělat. V italštině. Napřed omamná scénická montáž přívalem v ostravské činohře. Pak

Don Giovanni, ale v češtině. Byť v Jarkově přebásnění. Ale Mozart! A ostravský operní soubor! A znovu téma bouřliváka, který hledá Boha a boří vše, co má rád, a kdo mu stojí v cestě, toho smete. A *Don Juan* versus *Don Giovanni* v jednom divadle. A opět, neopakovat se! Co po tom, dnes, vzpomínat na všechny komplikace, intriky, co je nám po nich. I to se u divadla stává. Důležité je, že koráb plul. Sebevědomý. Poháněn větrem a vichrem Wolfgangovy hudby. Tvořen ostravským souborem. Otevřeným. Svobodným. Obklopeným pozorným týmem spolupracovníků. Honza Benek, milovník opery a žen, a jeho technika. Lidé, vnímaví. Oddaní. Dílny? Radost. Krejčovna? Krása! Každý, kdo zná ostravské divadelní soustátí, ví, o čem tu vyprávím. A opět, jeden příběh za všechny: už sám moment, že je inscenace v češtině, neplnil operní soubor nadšením. Každý znal svůj part v italštině a chtěl zpívat italsky. Navíc, v původním obsazení operně popová hvězda. Nový překlad Nohavica... a popová hvězda alternuje Giovanniho... To vše bere koncentraci a pozornost. Láká ovšem mediální pozornost, kvalitní pěvecká a herecká práce náhle není to nejpodstatnější. Nejsledovanější, že? Ředitel a šéf opery momentálně pracovní vzdálen... Jinak velkorysý muž. Pro režiséra ne dokonalá situace. Zbývá práce. V té je pravda. Pointa? Zkoušky? Náročné i krásné. Vznikalo divadlo. Popová star zmizela v mlhách. Giovanniho táhl náhle sám výborný Martin Gurbaľ. Ale také měl mnohá představení. Napadl mne Marek. Jeho bratr. Uhrančivý. Tak vznikla jeho možná životní role. A ta bratrská spolupráce, a celého mezinárodního týmu a všech spolupracovníků kolem... to je Ostrava. Viva, viva la libertá!

Tedy, do čtveřice, z mého i divadlu zaslíbeného města... *Zvoník u Matky Boží*. Bože můj, Bože můj. Můj vzácný kolega a přítel Mirek Urbánek, výborný tenor a herec a cheff operety mne vícekrát zval ke spolupráci.

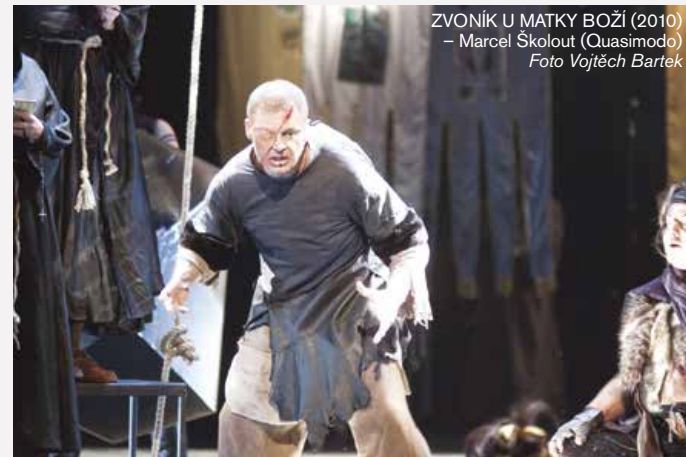
POTRESTANÝ PROSTOPÁŠNÍK
ANEŽ DON GIOVANNI (2007)
– Marek Gurbaľ (Don Giovanni)
Foto Josef HradilROMEO A JULIE (2007) – Yuriko Kitamura (Julie), Jan Krejčíř (Romeo)
Foto Josef Hradil

Žák profesora Války. Spolužák Lea Mariana Vodičky. Jen my víme, jaká byla jeho funkce regenta chori... S láskou. Že jsem s Mirkem a jeho souborem nespolupracoval... Nikdy mi to časově nevyšlo... mrzí mne to dodnes. Když tu náhle... to již čas dávno oponou trhnul, ozval se Karol Kevický, nový šéf operetního a muzikálového souboru, zda bych nenastoupil se zásadním projektem. Je čas! Ufff. Situace vážná, ne však zoufalá. Stává se, a nedá se říci, že by to bylo něco radostného, prudce se mění vedení divadel. Často díky intrikám a mediálním lynčům. Skandály pomíjí. Divadlo zůstává. Vývoj je nekonečný. Budoucnost... vždy... neznámá...

Tedy tehdy... Lomila se zásadně koncepce zejména tohoto souboru. Mám v povaze, mohu-li přispět prací k souzvuku, udělám to. Už výběr titulu byl náhle problém. Mluvil do toho kdekdo. Nejsem zvyklý. Dal jsem slovo. Tedy, má volba: *Zvoník*. Victor Hugo. Pozornost vůči zraněným, osamělým. Milujícím a nemilovaným. Romantismus? Ano. Věčný příběh, yes, si, da, ja, qui... A váha a tíže té situace. Rozpadá a za pochodu mění se soubor. Divadlo je takové, že lidem v něm

jde o život. S úctou děkuji, že mne nikdo necenzuruje, po tom čase. Věděl jsem, že jediná možnost, jak lidem dát naději a důstojnost – je práce. Tak jsme to podnikli. Vzdor všem schůzím, rezolucím, osobním křivdám a bolestem. Narovnali jsme si hřbet. Já nestál na žádné straně. Jen, snad, Quasimoda a Esmeraldy. Závěrem, dovolím si opět kratinké, lidské připomenutí... *Se Zvoníkem* popasoval jsem se před „ostravským“ vícekrát. Je to vzrušivé téma. Slyšíte ten hukot Hugovy výhně? Ted? A ted? Chrám. Prostor. Hugo. Jeho lidskost. V ostravské inscenaci jsem, tentokrát do třetice, řešil: neopakovat se... neopakovat se... Šlo o to vytvořit dílo, které dá – či vrátí – sebedůvěru a důstojnost lidem, kteří neznali svůj budoucí osud. Přizval jsem ke spolupráci svého dlouholetého kolegu Josefa Vránu. Nešťastný, a přesto vidoucí ochránce vznešené katedrály, to byla jedna z jeho parádních a životních rolí. Quasimodo, kdo jej v sobě nemáme...

Josef nezklamal. Dal to vše, jak má být. Co víc? Divadlo žije provozem. Marcel Školout. Dlouholetý člen. S Josefem vytvořili dvojici. Inspirovali se. Každý zůstal svůj. A to je má Ostrava. **Michael Tarant**

ZVONÍK U MATKY BOŽÍ (2010)
– Marcel Školout (Quasimodo)
Foto Vojtěch Bartek

Kouzlo
jevištní
výpravyALEXANDER
BABRAJ

Ten, který řídil tygra

(* 7. února 1948 Opava – † 21. června 2007 Ostrava)

Foto Josef Hradil

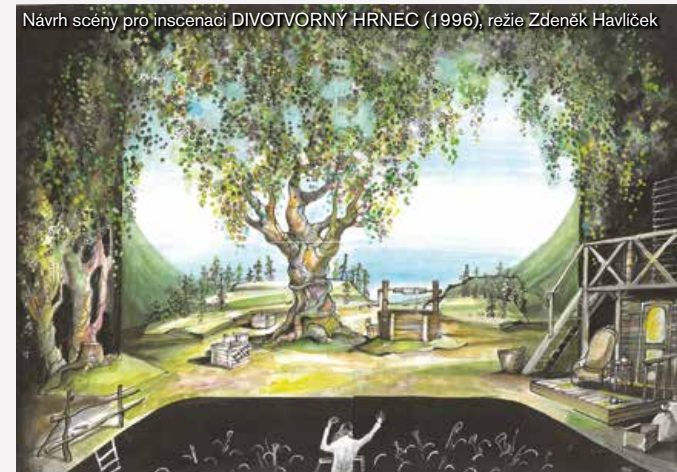
Angažmá v SDO/NDM:

1975–1990 jevištní výtvarník / scénograf
1990–2007 scénograf pověřený vedením
scénografie / šéf výpravySe světem scénografie se poprvé
setkal v ateliéru Otakara Schindlera,
legendárního výtvarníka Divadla Petra
Bezruče. Vůně barev, lepidla a dřeva,

kterými byla pracovna prosycena, ho v pěti letech naprosto okouzly a zrodil se sen. Později jej uchvátil ještě jeden fenomén – rock a skupina The Beatles. S vlastní kapelou Bodláci (The Thorns) se sice během studií propracoval až do Čs. rozhlasu v Brně i Ostravě, osud mu ale životní cestu nakonec přece jen naplánoval přes divadelní prkna. Ovšem ne přes ta, jež si přál jeho otec, magistr farmacie, který toužil mít ze syna operního pěvce. Mnohem větší vliv na mladého rockera měl jeho bohémský strýc, otcův bratr, akademický sochař Konrád Babraj. Saša jej velice obdivoval a trávil s ním hodně času, a tak například socha Miloše Škory na nejznámějším ostravském mostě z dílny Konráda Babraje je jeho „zkamenělý“ synovec, který mu ležel modelem.

Děvče pro všechno výtvarno

Protože rád a dobře kreslil, vystudoval v Uherském Hradišti střední umělecko-průmyslovou školu, obor malířství. A na tamější profesionální scéně poznal nejen svou budoucí ženu, ale také svět divadla, a to i z druhé strany než jen z hlediště. Zahrál si dokonce několik rolí a posléze do Slováckého divadla nastoupil coby „děvče pro všechno“ – dělal rozkreslovače, malíře dekorací, kašéra i čalouníka. Štěstí mu ale přálo, a tak záhy dostal díky režiséru Svatopluku Skopalovi, otci známého herce, možnost vytvořit svou první výpravu pro zlínské divadlo. Pak přišla nabídka z opavské scény a scénografické štěstí jej neopustilo, ani když Těšínské divadlo vypsalo konkurz na jevištního výtvarníka, kterým se také v roce 1969 ve městě na řece Olši stal. Konečně se dostal k práci, o které od dětství snil. Seznam divadel, ve kterých zanechával své scénografické stopy, se postupně rozšiřoval, a tak po šesti letech opustil Český Těšín a přijal nabídku dlouholetého šéfa výpravy Státního divadla v Ostravě (SDO) Vladimíra Šrámka. V roce 1975 tak začalo Babrajovo

více než třicetileté putování fantazijními světy budovanými na ostravských jevištích, které ukončila až jeho předčasná smrt. V roce 1990 po svém někdejším šéfovi převzal místo vedoucího výpravy SDO, podle nové mzdové vyhlášky však název jeho funkce nyní zněl „scénograf pověřený vedením scénografie“. Ať se ale jeho pozice jmenovala jakkoliv, její podstata zůstala stejná. Znamenala především hodně vlastní scénografické práce a ještě více zodpovědnosti za realizaci návrhů jiných umělců.

Lehká ruka s pastelkou

Alexander Babraj sice neabsolvoval scénografické vzdělání, měl ale velkou výhodu, že výtvarnou práci v divadle znal od píky, neboť svou uměleckou kariéru budoval postupně. Byl výtečným kreslířem a pohotovým karikaturistou, a tak když režiséři na explikaci vysvětlovali svou představu budoucí inscenace, ihned skicoval kostýmy nebo detaily scény. Právě jeho „lehká ruka“ schopná hbitě načrtnout cokoli bez přípravy fascinovala Vladimíra Šrámka, který naopak neustále systematicky stál u rýsovacího prkna. Alexander Babraj při práci používal především pastelky, kterými uměl detailně stínovat, míval ale také akvarelová období. Ostatně kvalita jeho kresby mu vynesla Stříbrnou medaili na mezinárodní scénografické přehlídce Pražské Quadriennale '83 za kostýmy k olomoucké inscenaci *Othella*. Jenže světy pro dramatické postavy musí být vedle umělecké invence také dobře technicky vymyšleny. Divadelní jeviště totiž prověří nejen výtvarníkovu fantazii, talent a kreativitu, ale také technickou, a především technologickou fundovanost. A té se mladý scénograf musel ze začátku postupně učit. O tom, že ji skvěle zvládl, svědčilo jak pozdější místo šéfa scénografie, tak přes 200 scénických výprav a 400 kostýmních realizací nejen k divadelním inscenacím, ale také k televizním filmům a pořadům

či ke speciálním akcím, jako byly např. muzikály na ledě *Mrazík*, *Romeo a Julie* nebo předávání hudebních cen Anděl v tehdejší ČEZ Aréně (dnes Ostravar Aréna).

Duha jako poznávací znamení

Mnohokrát zabýdlel a oblékl inscenace tří ostravských divadel, hostoval na řadě českých i zahraničních scén (Slovensko, Finsko, Polsko, Německo) a svá díla jak scénografická, tak volnou tvorbu vystavoval např. v USA, Velké Británii či Japonsku. Spolupracoval s řadou režisérů, kteří si cenili jeho schopnosti rychle se naladit na jejich myšlení při zachování vlastního výrazného rukopisu. Charakteristická pro něj byla neobyčejně čistá a jasná barevnost netypická pro jeho generaci. Jeho oblíbenými barvami byla černá, bílá, okř, pařížská modř a červená, nicméně do každé scénografie „vpašoval“ malou duhu, protože se mu nejen líbila její barevná škála, ale vnímal ji jako symbol iluze a také naděje, že po všech problémech nakonec vysvitne slunce. Měl rád hledání nových cest a experimentování, vnímal ale, že s tlakem na objem výroby těchto fenoménů v divadle ubývá.

Penězům se musí utrhout drápky

Recesistu, který miloval humor, rád vyhledávali nejen přátelé, ale také kolegové. Vždy se snažil vyjít druhým množstvím historek a uměl žít okamžikem. Sice tvrdil, že peníze přiletí a zase odletí, a když přijdou, musí se jim „utrhout drápky“, zároveň ale dokázal zodpovědně zabezpečit rodinu. Zázemí tvořené manželkou Zdenkou a silný vztah k dceři Veronice (ta pod příjmením Hindle pokračuje v divadelním díle svého otce a jen pro NDM navrhla kostýmy ke čtyřem inscenacím) pro něj znamenaly ukotvení a jistotu. Rovněž ale potřeboval svobodu, kterou pro něj ztělesňovaly jeho milovaná renesance, Jeseníky a cestování po celém světě. A přestože neovládal jazyky, s lidmi

Návrhy kostýmů pro inscenaci POVIDKY Z FASTFOODU (2005), režie Janusz Klmsza
Zdroj Slezské zemské muzeum

se vždy domluvil. Byl sice bohem budující vzdušné zámky, ale před započítím práce musel mít ostrouhané tužky a čistý stůl. Proto si jej vždy, když odcházel z práce, uklidil, aby se ráno vrátil do „čistého“.

Z řady jeho stálých spolupracovníků se časem stali přátelé – ostravští režiséři Jan Zajíc, Bedřich Jansa, Zdeněk Havlíček a Otakar Kosek, olomoučtí Martin Dubovic a Karel Nováček nebo těšínský František Kordula a Karol Suszka. A právě František Kordula, jenž přijetím do angažmá v Těšínském divadle silně ovlivnil jeho kariéru, mu později odcitoval čínské přísloví: „*Sašo, kdo řídí tygra, nemůže sesednout.*“ Alexander Babraj se statečně držel, přestože ne vždy z tohoto souboje s pracovním nasazením na 300% vyšel bez šrámu. A ač si pěstoval vizáž rockera, byl nesmírně citlivým člověkem, kterého dokázala zranit třeba lidská hrubost, být to na sobě nedal znát. Když náhle a nečekaně v červnu 2007 odešel, propast v divadle po něm zůstala tak hluboká, že trvalo léta, než jeho místo zaplnil nový šéf výpravy. (at)

Návrh kostýmu pro inscenaci UPIORY /PŘÍZRAKY/ (2000), Těšínské divadlo, Polská scéna
Zdroj Slezské zemské muzeum

NDM EXTRA

MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, BESEDY A VÝSTAVY

XXII. CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ

26. ledna 2023 v 19 hodin
ve slavnostním sále Táni Hodanové
KALEIDOSKOP KLAVÍRU
Tomáš Vrána (klavír)

V lednu se představí **Tomáš Vrána**, laureát loňské Mezinárodní interpretační soutěže Beethovenův Hradec v oboru hry na klavír. Po jeho vítězství jsme v kritice mohli číst: „*Jeho hra se vyznačovala jemnou schopností balance a naprosté rovnováhy rozumu s citem. Vrána představil empatickou souhru s orchestrem, výtečnou technickou brilanci a mnohostrannou artikulaci klavírního úhozu. Ukázal, že má smysl pro detail i celkovou architekturu skladby. Jeho pojetí bylo jako vytesané do krásného bílého mramoru. Hladce lesklého, ale*

Tomáš Vrána

přítom kultivovaně tvarovaného, plného filigránských nuancí. Vránova hudební komunikace s orchestrem byla přímo

ukázková, samozřejmější nelze slyšet ani u velkých mistrů.“ (M. Bátor). Večer tedy slibuje krásný hudební zážitek.

1. února 2023 v 19 hodin
ve slavnostním sále Táni Hodanové
NA STEJNÉ VLNĚ
Josef Špaček (housle),
Petr Špaček (violoncello)

V únoru uslyšíme fenomenální bratry Špačkovy. Oba již v Cyklu komorních koncertů účinkovali, nutno podotknout, že v přeplněném sále, ale poprvé se představí společně.

Mladý český houslista **Josef Špaček** se rychle etabloval jako jeden z nejlepších houslistů své generace. Pracoval pod vedením renomovaných pedagogů,

například Idy Kavafianové a Jaimeho Lareda, působících na Curtisově hudebním institutu ve Filadelfii, či Itzhaka Perlmana z newyorské vysoké školy Juilliard School.

V květnu roku 2012 se stal jedním z finalistů Mezinárodní soutěže královny Alžběty v Bruselu; v roce 2009 zvítězil v mezinárodní houslové soutěži Michaela Hilla (Nový Zéland) a v roce 2008 získal třetí cenu a cenu poroty mladých na mezinárodní houslové soutěži Carla Nielsena (Dánsko). V roce 2011 získal druhou cenu v prestižním klání Young Concert Artists International Auditions v New Yorku.

V současné době kombinuje úspěšnou sólovou dráhu (vystupuje v Evropě, USA a Asii s nejlepšími světovými orchestry) s kariérou hostujícího koncertního mistra České filharmonie.

Violoncellista **Petr Špaček** v září 2021 naplno odstartoval sólovou dráhu vyprodaným pražským Rudolfinem a od té doby se on a jeho nová kapela prakticky nezastavili. Petr vystudoval hru na violoncello v Bostonu v USA, vyhrál rozhlasovou soutěž Českého rozhlasu a jako sólista koncertoval už téměř se všemi českými orchestry. V Cyklu komorních koncertů jsme ho mohli slyšet v říjnu 2022 s jeho kapelou.

Josef Špaček

Petr Špaček

VÝSTAVA – GALERIE SOUČASNÉ MALBY

11. ledna – 2. března 2023
v Galerii současné malby v Divadle
Antonína Dvořáka
Vernisáž 11. ledna 2023 v 17 hodin
VÁCLAV KOČÍ: 35.000 HODIN

Jako jakýsi kontrast k doposud převládajícím monografickým výstavám figurální malby představí Galerie současné malby ve foyeru Divadla Antonína Dvořáka

Václav Kočí
Foto archiv umělce

na začátku roku 2023 tvorbu **Václava Kočího**, autora pracujícího výhradně s abstraktním geometrickým tvaroslovím. Václav Kočí (*1981) absolvoval v roce 2006 Fakultu výtvarných umění VUT v Brně (ateliér malby Petra Kvíčaly). V roce 2010 pak tamtéž úspěšně ukončil doktorské studium.

Do svých abstraktních obrazových kompozic často transponuje impulsy, které vycházejí z krátkých textových sdělení nebo číselných řad vztahujících se k jeho životu a dílu. Dokládá to ostatně i název jeho současné ostravské výstavy: 35.000 hodin. Uvedený počet hodin přesně odpovídá času, který uplynul od jeho poslední výstavy v Ostravě (Galerie Magna, 2018) a zároveň také vymezuje období posledních čtyř let, v nichž vznikla všechna plátna vystavená v Divadle Antonína Dvořáka.

Práce s odkazy, krátkými slovními sděleními nebo s numerickými kombinacemi je v jeho obrazech téměř vždy krypticky přítomna. Není ale v žádném případě jedinou a kategorickou podmínkou

660 Perfume, 150 x 200cm, 2021

pro definitivní dekodování autorova sdělení. Podstatná je zde především samotná hra s vizuálem – s tvary a barvami, s jejich vrstvením, posuny, proporcemi a konstelacemi – která směřuje k pevně sevřenému obrazovému celku, v němž cizelérsky vytříbený abstraktní jazyk dokáže proměnit též vizuální chaos ve vyvážený řád a stabilitu.

Václav Kočí od roku 2011 organizuje festival otevřených uměleckých ateliérů Open Studios Brno. Především jeho zásluhou se v roce 2022 uskutečnil 1. ročník přehlídky Open Studios Ostrava. (mm)

MECENÁŠSKÝ KLUB

Vstupte do **Mecenášského klubu** – komunity divadlomilců, kteří z vlastního rozhodnutí a lásky k umění podporují naše divadlo. Výměnou za vaši štědrost můžete získat řadu výhod i netradičních zážitků! Zavedeme vás do zákulisí, seznámíme s divadelními profesemi i řemeslnou výrobou našich inscenací! Nebo snad máte zájem potkat se s našimi herci/ zpěváky/tanečníky/muzikanty? Láká vás pozvání na vánoční punč od samotného ředitele? „Kostým odměn“ vám ušijeme na míru!

Jak to funguje prakticky?

Klub mecenášů je zaměřen na podporu divadla a inscenací po celou sezónu. Výměnou za jednorázový či pravidelný příspěvek se každému mecenáši dostane nejen adekvátních benefitů, které si sám vybere, ale také množství výjimečných zážitků z divadelního prostředí. Do klubu se můžete snadno zaregistrovat vyplněním registračního formuláře, následným podpisem darovací smlouvy a platbou finančního příspěvku převodem na účet divadla. Darovanou částku nad 2 000 Kč pak můžete také použít ke snížení základu daně u svého daňového přiznání.

Nebojte se k nám přidat! Mecenášem můžete být vy, vaše rodina nebo firma!

MECENÁŠSKÝ KLUB
NÁRODNÍHO DIVADLA
MORAVSKOSLEZSKÉHO

MECENÁŠEM SE MŮŽE STÁT KAŽDÝ VY, VAŠE RODINA NEBO FIRMA

LÁSKA K DIVADLU

DOBŘÝ POCIT

SPOLEČNÝ CÍL

OSOBITÉ VÝHODY

KONTAKTUJTE NÁS:

Kateřina Svobodová, tel.: **605 008 607**, e-mail: **katerina.svobodova@ndm.cz**

ATELIÉR NDM

DIVADELNÍ VZDĚLÁVÁNÍ – KREATIVNÍ SETKÁVÁNÍ

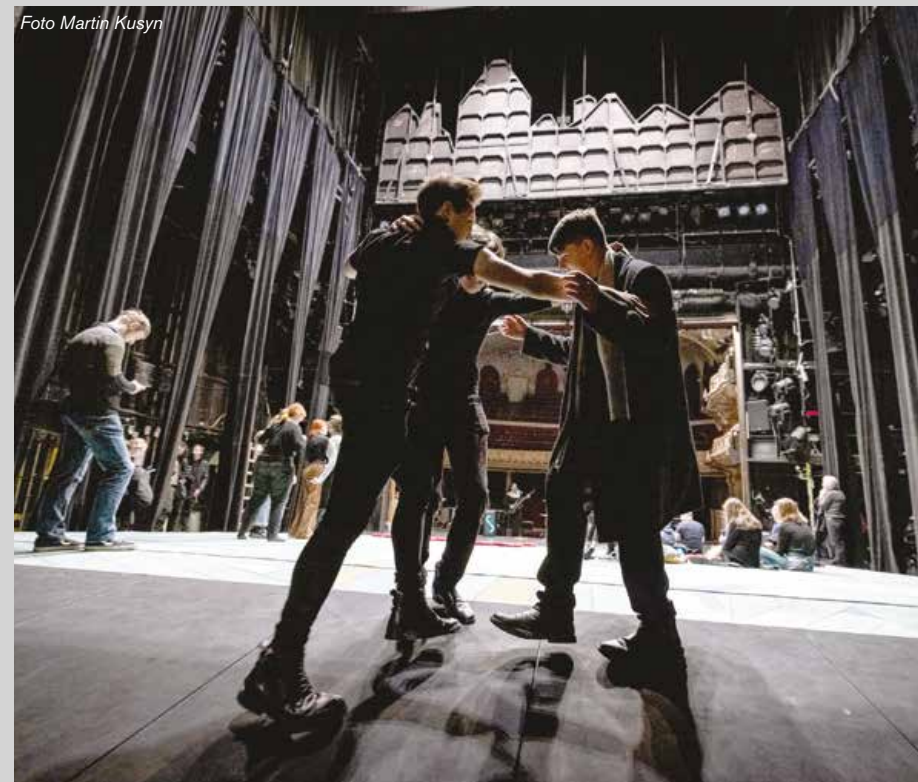
LISTOPADOVÁ NOC DIVADEL PATŘILA MLADÝM DIVÁKŮM

Hlavními hrdiny naší ostravské Noci divadel 2022 byli mladí diváci: slavnostně jsme pokřtili **Klub mladého diváka** – projekt tří ostravských divadel (Národní divadla moravskoslezského, Komorní scény Aréna a Divadla Petra Bezruče), do kterého se mohou přihlásit diváci ve věku 15 až 25 let a získat tak slevu na vybrané tituly sezóny a navíc volný vstup na všechny doprovodné akce klubu.

Divadlo Antonína Dvořáka jsme pak v rámci Noci divadel převrátili trochu naruby – návštěvníci přicházeli služebním vchodem a z umělců všech zúčastněných divadel se

Foto Martin Kusyn

stali hudebníci, číšníci, průvodci divadelním zákulisím či moderátoři... Za herce zde ten večer byli členové Činoherního studia NDM, kteří odpremiérovali svůj divadelní manifest *Za filtrem*. Kromě programu na jevišti DADu byl k dispozici bar, fotokoutek a odpočinková zóna ve foyeru divadla. Děkujeme všem, kdo přišli – byl to báječný večer! (ts)

Projekt Klub mladého diváka je realizován za finanční spoluúčasti EU prostřednictvím Národního plánu obnovy a Ministerstva kultury ČR.

Vznik performance Činoherního studia NDM podpořila v rámci projektu FuN! #youthmanifesto Evropská komise v programu Kreativní Evropa. Děkujeme!

Foto Martin Kusyn

Foto Martin Kusyn

MASOPUSTNÍ POETICKÁ KAVÁRNA

V prosinci jsme během Vánoční poetické kavárny oslavili první výročí existence našich literárně-kavárenských večerů. Vánoční kavárnu bychom mohli vlastně nazvat i první reprízou v rámci celého cyklu, byť nebyla úplně totožná jako ta loňská. Každá Poetická kavárna je totiž jedinečná. Za zopakování rozhodně stojí i díl věnovaný masopustu. Je to díl jednoznačně nejrozvernější a nejuvolněnější, dovoleno je – co do témat – téměř vše. Mravokárci a moralisté by tedy raději měli přijít jindy. Masopust je přeci obdobím jídla, pití a dalších tělesných požitků všeho druhu. Servírovat je budeme v podobě prozaické, poetické a písňové.

Masopustní poetická kavárna

20. února 2023 v 18 hodin v kavárně Národní dům

Účinkují: Anna Cónová, Jan Fišar, Tomáš Jirman, David Schreiber (hudební doprovod)

HASIČSKÁ POETICKÁ KAVÁRNA v listopadu 2022 – Jan Fišar, Tomáš Jirman, Kamila Janovičová, Tomáš Rossi
Foto Martin Kusyn

HASIČSKÁ POETICKÁ KAVÁRNA – Kamila Janovičová, Tomáš Rossi, Vít Roleček
Foto Martin Kusyn

DIVADELNÍ AKADEMIE TŘETÍHO VĚKU

Jsmo moc rádi, že se nám utěšeně rozrůstá počet účastníků našich přednášek o historii a vývoji činoherního divadla. Přednášky zahrnují jak informace historické, tak teoretické. Probrali jsme úplné prapočátky divadla, zabrousili do antiky a středověku a v období adventu se věnovali lidovým vánočním hrám. Dozvěděli jsme se, co obnáší profese dramaturga a jak vzniká divadelní inscenace. Všechna probíraná témata uvádí přednášející Alice Taussiková do souvislosti s konkrétní činností a tvorbou ostravských divadel.

Foto archiv

f Ateliér NDM je na Facebooku:
Ateliér pro divadelní vzdělávání při NDM

i Ateliér NDM je na Instagramu:
atelier.ndm

Slezskostravská radnice ocenila v září výrazné osobnosti obvodu v roce 2022 a cenu si v kategorii kultura odnesl také dirigent našeho muzikálového souboru MAREK PRÁŠIL. Gratulujeme! Marek patří k talentům nejmladší dirigentské generace a kromě našeho souboru je i stálým hostem orchestrů působících v ČR i zahraničí.
Foto Jan Král

Muzikál PRODUCENTI se dočkal bouřlivého aplausu vestoje! Zleva vepředu Tomáš Savka, Michaela Horká, Radek Melša, Robert Jícha a Roman Harok.
Foto Martin Popelář

Na premiéře muzikálu PRODUCENTI i po ní se královsky bavil překladatel Adam Novák s manželkou. V pozadí vpravo Michael Prostějovský, vlevo představitel Franze Liebkinda Roman Harok.
Foto Martin Popelář

Nejprve nominace na dvě Ceny Thálie, pak Cena Thálie pro představitelku titulní role Natálku a vzápětí Cena Divadelních novin za nejlepší inscenaci v taneční kategorii v sezónách 2020/2021 a 2021/2022 pro choreografa Jiřího Pokorného. To je náš balet CARMEN! Cenu choreograf převzal z rukou herce Arnošta Goldflama a za přítomnosti šéfredaktora DN Josefa Hermana.
Foto Kamil Košun

Koncert klavírního virtuosa IVA KAHÁNKA doprovázel ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona přednes herečky BÁRY MUNZAROVÉ na téma milostné: CHOPIN, SANDOVÁ A TI DRUZÍ. Bylo beznadějně vyprodáno! Cyklus komorních koncertů pořádáme ve spolupráci s Uměleckou agenturou Presto.
Foto Martin Kusyn

Výstavu maleb Iva Škuty s názvem DĚKUJI, MÁM SE DOBŘE si můžete v Galerii současné malby v Divadle Antonína Dvořáka prohlédnout do 11. ledna. Jeho malby jsou vlastně vizuální komentáře vtipně reflektující a zároveň nekompromisně demaskující povrchnost a prvoplánovost konzumu, v jakém nemálo z nás dnes žije.
Foto Martin Kusyn

Nový špičkový světelný pult a nová světla jsme pořídili pro Divadlo Jiřího Myrona. Při nákupu a modernizaci jevištní techniky se řídíme jasným zadáním: úspora energie a přitom vyšší kvalita zařízení i jeho výkon! Ve vnitrobloku DJM máme nové, úspornější a lepší osvětlení, v Divadle Antonína Dvořáka slouží nová sušička paruk... Šetříme na topení, osvětlení, provozu budov. Ovšem nic z toho nesmí narušit váš divácký komfort!
Foto Otakar Mlčoch

Mimořádné jsme v Galerii Opera v Divadle Jiřího Myrona vystavili nejlepší studentské malířské práce z celorepublikové soutěže OSKAR OSTRAVA 2022. Studenti středních uměleckých škol každoročně soutěží o to, kdo bude moci své práce vystavit. Ceny předávali za hojné studentské účasti zástupci pořádajícího Moravskoslezského kraje a Střední umělecké školy v Ostravě.
Foto Martin Kusyn

Když opadne premiérová nervozita, je to vždycky velké! Balet LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA se divákům líbí a máme až do ledna vyprodáno. Radost po premiéře byla znát i na choreografovi Yourim Vámosovi (uprostřed se Shino Sakurado, vlevo Rei Masatomi, vpravo Lukas Zuschlag).
Foto Martin Kusyn

Bouřlivého přijetí se dostalo ve Státní opeře Praha představení inscenace opery Hanse Krásky ZÁSNUBY VE SNU. Jediné listopadové pražské uvedení bylo výsledkem spolupráce s Operou Národního divadla (a jejich projektem Musica non grata). ZÁSNUBY VE SNU ostravští diváci opět uvidí nejdříve ve druhé polovině roku 2024 v rámci souhrnného uvedení cyklu Opery tereziňských skladatelů.
Foto Sergei Gherciu

V nové činoherní inscenaci HORÍ, MÁ PANENKO účinkují kromě téměř celého činoherního souboru také členové muzikálu, studenti Janáčkovy konzervatoře, řada hostů i neherci. Zatančit nebo vypít pivo si však mohli i diváci!
Foto Martin Kusyn

Paní Petra Vlčková, dcera Jaroslava Papouška, spoluautora scénáře kultovního filmu HORÍ, MÁ PANENKO, přijela se svou rodinou na naši premiéru. Na fotografii s režisérem inscenace Tomášem Svobodou.
Foto Martin Kusyn

KAVÁRNA NÁRODNÍ DŮM

PONDĚLÍ – ZAVŘENO
UTERÝ – PÁTEK 9–18
SOBOTA 9–14, NEDĚLE 9–12

- VÍKENDOVÉ SNÍDANĚ
- ZÁKUSKY A DORTY BY KOLBABA
- POLÉVKY, CHLEBÍČKY, CHLEBY A POMAZÁNKY VLASTNÍ VÝROBY
- CATERING NA MÍRU

OBJEDNÁVKY A BLIŽŠÍ INFO NA TELEFONU: **725 318 566**

INSTAGRAM: @KAVARNANARODNI
FACEBOOK: @KAVARNANARODNIDUMOSTRAVA
E-MAIL: kavarnanarodnidum@gmail.com

**klub
mladý
divák.cz
ostrava**

Klub otevřený všem, které zajímá divadlo.

- Do divadla chodíme společně
- Potkáváme se s umělci
- Máme levnější vstupenky
- Můžeme do zákulisí

čekuj

➔

mladydivak.cz

Moment

PROSPĚŠNÝ SECOND HAND

Cirkulujeme oblečení

Pro 6 neziskovek a 1 planetu

Nakoupit a darovat krásné kousky můžete na 5 místech v Ostravě.

Avion, Nám. Msg. Šrámkova, Poruba,
Českobratrská, Mariánské Hory

www.moment-ops.cz www.darujobleceni.cz

**Využívejte výhody programu nejen o Vánocích
a mějte šťastný celý rok.**

Největší věrnostní program v České a Slovenské republice, nabízí více než **10 000 možností výhodných nákupů.**

www.sphere.cz

INFORMUJEME VÁS

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14, 701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava,
telefon: **596 276 111**, e-mail: vstupenky@ndm.cz

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY
ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

• **PRODEJ VSTUPENEK v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava**

pondělí až pátek	8.00 – 17.00
sobota	8.00 – 12.00

tel.: **596 276 203**
596 276 242

e-mail: vstupenky@ndm.cz

objednávky vstupenek nad 10 ks
tel.: **596 276 189**
596 276 260

• **PRODEJ PŘEDPLATNÉHO v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava**

pondělí	8.00 – 13.00	13.30 – 17.00
úterý	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
středa	8.00 – 13.00	13.30 – 17.00
čtvrtek	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
pátek	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30

tel.: **596 276 202**
e-mail: predplatne@ndm.cz

• **e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO**
– nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz (zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)

• v prodejních sítích **Colosseum Ticket** a **Ticketportal**

• **hodinu před začátkem představení u pokladny**
– v Divadle Antonína Dvořáka – telefon: **596 276 420**
– v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: **596 276 242**

• na dalších prodejních místech NDM – jejich seznam najdete na www.ndm.cz

VEŘEJNÉ GENERÁLKY

Vstupenky je možné zakoupit **on-line**, ale také v pokladně **v pasáži v Divadle Jiřího Myrona**. Na veřejné generálky platí jednotné vstupné. Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK

Ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

U nevyprodaných představení jsou vstupenky v prodeji hodinu před začátkem představení přímo ve večerních pokladnách v Divadle Antonína Dvořáka a v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.

ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE PLATNÉ PRO 104. SEZÓNU

Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku Národního divadla moravskoslezského

- **zvýhodnění 50% pro seniory nad 65 let, pro ZTP, ZTP/P** (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- **zvýhodnění 50% pro držitele ISIC karty / studentské karty**, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenku (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- **zvýhodnění 50% pro držitele ITIC karty / pro pedagogy**, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- **zvýhodnění 50% na rodinné vstupné** (pouze u takto označených představení)
- zvýhodnění se nesčítají
- NDM je oprávněno poskytovat zvýhodnění změnit / uplatnit pouze na vybraná představení

* pokud není uvedeno jinak

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace, je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava.

Aktivity Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

prodej – předprodej vstupenek

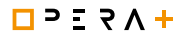

www.ndm.cz

OSTRAVA!!!

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

PROGRAM – LEDEN 2023

6.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		18.30	Č
7.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		18.30	B
8.	LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA		16.00	B
10.	VIŠŇOVÝ SAD	V.	18.30	Č
11.	BOUŘLIVÁ PLAVBA	F	18.30	Č
12.	MANON	VII.	18.30	O
13.	PRODANÁ NEVĚSTA	VOP	18.30	O
14.	HUBIČKA	PS2	18.30	O
15.	REVIZOR		16.00	Č
17.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	E	18.30	Č
18.	NABUCCO		18.30	O
19.	PRODANÁ NEVĚSTA	C	18.30	O
21.	RUSALKA		18.30	O
22.	DVĚ VDOVY	N	15.00	O
24.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		18.30	Č
25.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	II.	18.30	O
26.	BOUŘLIVÁ PLAVBA	VII.	18.30	Č
27.	VIŠŇOVÝ SAD	IV.	18.30	Č
28.	TOSCA	PS	18.30	O

Změna programu vyhrazena!

Červeně označené dny – so, ne, svátky
O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál

Předplatitelské skupiny:
E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., VOP, PP, MP, P, PS, PS2

ON-LINE REZERVACE A NÁKUP VSTUPENEK

Přímo z domova si můžete nejen vybrat titul a termín
návštěvy divadla, ale i provést rezervaci či zakoupit vstupenky
na webových stránkách divadla www.ndm.cz

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění pro seniory,
děti, ISIC a ITIC

PROGRAM – ÚNOR 2023

2.	VIŠŇOVÝ SAD	ČP	18.30	Č
3.	DVĚ VDOVY	D	18.30	O
5.	HUBIČKA	N	15.00	O
7.	MANON	E	18.30	O
8.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	F	18.30	O
10.	BOUŘLIVÁ PLAVBA	IV.	18.30	Č
11.	REVIZOR		18.30	Č
15.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	II.	18.30	Č
16.	ROZBITÝ DŽBÁN & CÍSAŘ ATLANTIDY aneb Odepření smrti – premiéra	PP	18.30	O
18.	ROZBITÝ DŽBÁN & CÍSAŘ ATLANTIDY aneb Odepření smrti – druhá premiéra	MP	18.30	O
19.	BOUŘLIVÁ PLAVBA	N	15.00	Č
21.	PRODANÁ NEVĚSTA	V.	18.30	O
22.	VIŠŇOVÝ SAD	F	18.30	Č
23.	ROZBITÝ DŽBÁN & CÍSAŘ ATLANTIDY aneb Odepření smrti	VII.	18.30	O
24.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	D	18.30	Č
25.	NABUCCO		18.30	O

MOJE ABO

**Šetřete svůj čas a namíchejte
si své vlastní předplatné**

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – LEDEN 2023

4.	HOŘÍ, MÁ PANENKO	II.	18.30	Č
5.	HABAĐÚRA		18.30	Č
6.	PRODUCENTI	D	18.30	M
7.	JESUS CHRIST SUPERSTAR		18.30	M
8.	DONAHA! (Hole dupy)		15.00	Č
13.	PRODUCENTI	P	18.30	M
14.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY – derniéra		18.30	Č
15.	WEST SIDE STORY		16.00	M
17.	COPPÉLIA		18.30	B
18.	REBECCA		18.30	M
19.	KOČKY		18.30	M
20.	CARMEN	D	18.30	B
21.	HARPAGON JE LAKOMEC?		18.30	M
22.	HARPAGON JE LAKOMEC?		16.00	M
24.	CARMEN	V.	18.30	B
25.	CARMEN	F	18.30	B

VYUŽIJTE SVÉ ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY

Kde? U nás, v Národním divadle moravskoslezském!
Zpříjemněte si večery divadelními zážitky.

**K nákupu vstupenek můžete využít
poukázky Sodexo – Flexi Pass,
Dárkový Pass, Relax Pass a Fokus Pass.**

Poukázky mohou být použity pro nákup vstupenek na všechna představení
NDM.

Jak na to? Vyberte si libovolné představení, zaplatte v pokladně
poukázkami a užijte si krásný večer!

DIVADELNÍ KLUB

PROGRAM – LEDEN 2023

25.	NĚCO PRO LIDI	19.00	Č
-----	---------------	-------	---

PROGRAM – ÚNOR 2023

2.	SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET – premiéra	PP	18.30	M
4.	SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET – druhá premiéra	MP	18.30	M
5.	DONAHA! (Hole dupy)		16.00	Č
11.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU		18.30	M
12.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU		16.00	M
16.	HOŘÍ, MÁ PANENKO	C	18.30	Č
17.	SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET	P	18.30	M
18.	SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET	PS2	18.30	M
19.	WEST SIDE STORY		16.00	M
21.	TESTOSTERON		18.30	Č
23.	ROSSINIHO KARTY		18.30	B
24.	PRODUCENTI	IV.	18.30	M
25.	PRODUCENTI	PS	18.30	M
26.	HABAĐÚRA		16.00	Č
28.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU		18.30	M

MOJE KARTA NDM

Více divadla za méně peněz...

- karta bude **automaticky uplatňovat**
výši zvýhodnění
- **jednorázová investice**
do nákupu karty 80 Kč
- je **přenosná** a můžete ji **darovat**
- uplatnění slev při nákupu vstupenek i **on-line**
- platnost **1 rok** od data zakoupení
a **bezplatná aktivace** karty na další období

**Zvýhodnění
až -60%
z ceny
vstupenky**

PROGRAM – ÚNOR 2023

8.	NĚCO PRO LIDI	19.00	Č
----	---------------	-------	---

Změna programu vyhrazena!

PROGRAM – LEDEN 2023

4.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
5.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
8.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	16.00	M
10.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
12.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
13.	TEROR	19.00	Č
14.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
15.	DÍTĚ A KOUZLA	16.00	O
22.	O LÍNÉ BABIČCE – premiéra	17.00	Č
25.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
26.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
28.	O LÍNÉ BABIČCE	17.00	Č
29.	O LÍNÉ BABIČCE	17.00	Č
31.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č

PROGRAM – ÚNOR 2023

2.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
3.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
4.	O LÍNÉ BABIČCE	17.00	Č
9.	TANEC NEVDĚČNIC & DIDO A AENEAS – premiéra	19.00	O
10.	TANEC NEVDĚČNIC & DIDO A AENEAS – druhá premiéra	19.00	O
12.	O LÍNÉ BABIČCE	16.00	Č
14.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
15.	TANEC NEVDĚČNIC & DIDO A AENEAS	19.00	O
16.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
17.	TEROR	19.00	Č
18.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
19.	DÍTĚ A KOUZLA	16.00	O
21.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
22.	TANEC NEVDĚČNIC & DIDO A AENEAS	19.00	O
23.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
24.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	10.00	M
25.	O LÍNÉ BABIČCE	17.00	Č
26.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
28.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	10.00	M

Změna programu vyhrazena!

SLAVNOSTNÍ SÁL TÁNI HODANOVÉ

PROGRAM – LEDEN 2023

26.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00
-----	---------------------------------	-------

PROGRAM – ÚNOR 2023

1.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00
----	---------------------------------	-------

**MECENÁŠSKÝ KLUB
NÁRODNÍHO DIVADLA
MORAVSKOSLEZSKÉHO**

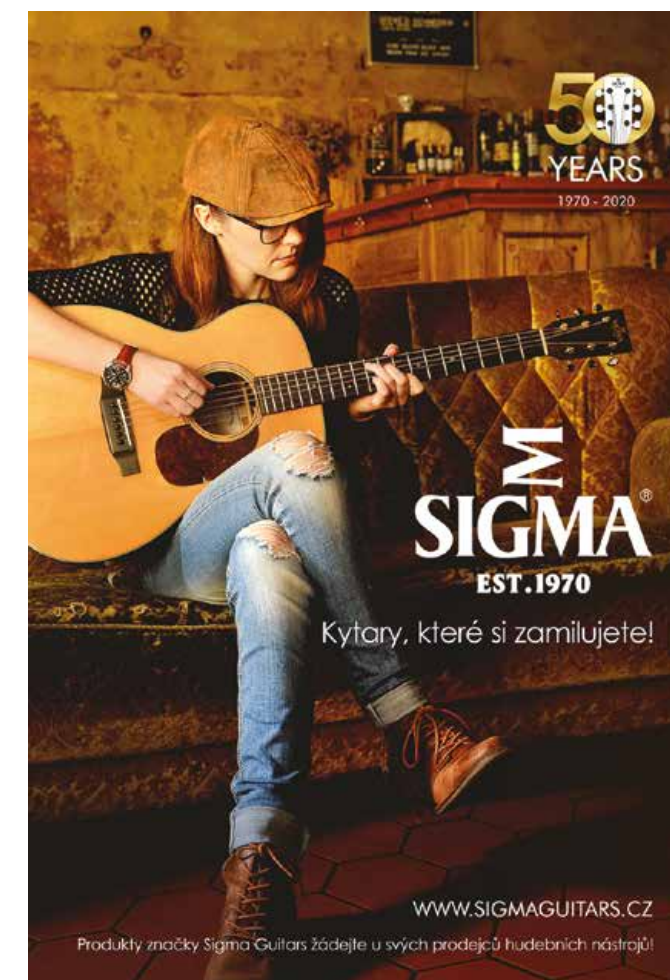
MECENÁŠEM SE MŮŽE STÁT KAŽDÝ
VY, VAŠE RODINA NEBO FIRMA

LÁSKA K DIVADLU
DOBŘÍ POOD
SPolečný OČ
OSOBITÉ VÝHODY

www.ndm.cz

INZERCE

50 YEARS
1970 - 2020

SIGMA
EST. 1970

Kytary, které si zamilujete!

www.sigmaguitars.cz

Produkty značky Sigma Guitars žádejte u svých prodejců hudebních nástrojů!

klia
květinové studio

Hlučín
Ostravská 7, 747 01 Hlučín

Avion Shopping park
Rudná 3114/114,
730 30 Ostrava

www.studioklia.cz

H
Harmonie

**Vaše oči do světa
klasické hudby**

Jiný pohled na klasickou hudbu a jazz
rozhovory a seriály / komentáře / kritiky
analýzy / recenze nahrávek
www.casopisharmonie.cz

**TANECNÍ
AKTUALITY**

Pomáháme tanci růst
První internetový časopis o tanci

#nezavisle #snazorem #odborne
tanecniaktuality.cz

MINISTERSTVO KULTURY
Státní fond kultury ČR
PRAHA
Kultura
Norway 2021

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

pf 2024

OPERA • ČINOHRA • BALET • MUZIKÁL

www.ndm.cz